

Giới thiệu Vương Bài Quân Bì: Ông Xã Kiêu Ngạo Sủng Có Thời Hạn

Editor: Diệp Diệp × Vũ Lam Tề

Cô là đặc công số một có biệt danh là Quý Y Thánh Thủ. Nhưng không ngờ lại vì một cái xương cá mà về châu Diêm Vương.

Lần thứ hai trọng sinh, cô trở thành một kẻ kiêu ngạo, ương ngạnh. Bắt đầu từ đây hồ mưa gọi gió trong quân doanh.

Thi đấu tân binh không cần thận năm giữ đệ nhất! đặc chủng tuyển chọn lại đánh vỡ kỉ lục, sáng tạo truyền kì.

Binh vương khiêu chiến, cô nắm đấm nơi tay khẳng định nữ nhân không hề kém nam nhân.

Cô dùng thanh xuân, nhiệt huyết, nỗ lực, mồ hôi... để soạn nên một đoạn nhạc truyền kì.

Hắn, tư dung vô song, ngạo kiều phúc hắc, hi nộ vô thường, thủ đoạn mưu tính, là đội trưởng thần bí khiến người người sợ hãi.

【sủng văn song khiết, cường cường liên thủ, nhiệt huyết quân lữ, hoan nghênh nhảy hố.】

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Quân Bì: Ông Xã Kiêu Ngạo Sủng Có Thời Hạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Đánh cho tàn phế

Quân khu Cao An. Sân huấn luyện.

Trên cao hồng kỳ năm sao tươi đẹp tung bay theo chiều gió, tựa như ánh mặt trời long lánh.

Giữa sân, một cô gái mặc áo ngự trang nằm trên mặt đất không hề có chút sứt mẻ.

Cô khuôn mặt tinh xảo, mũi cao thẳng, đôi môi dần dần có chút trở nên trắng, lông mi cong cong, thực mê người. Trên trán chảy ra lớp lớp mồ hôi lạnh.

“Phượng Tử Hề, ngươi không phải thực kiêu ngạo sao, nằm trên mặt đất thì tính bản lĩnh cái gì? Lên! Lên tiếp tục đánh a!”

Một cô gái khác cũng mặc áo ngự trang, buộc cao tóc đuôi ngựa, trên mặt tràn đầy ý chí chiến đấu, đáy mắt xẹt qua tia khinh miệt.

Cô đã nhìn Phượng Tử Hề từ lâu. Vừa hay lần này có cơ hội, nhất định phải giáo huấn cô ta cho cẩn thận.

Để cho cô ta biết, người nào có thể chọc, người nào không thể chọc!

Nhưng vào lúc này, nằm trên mặt đất, Phượng Tử Hề ngón tay hơi hơi giật mình. ‘ bá ’ mở mắt ra, cả người tàn nát ra hơi thở tử vong, phảng phất tựa như ác ma từ trong địa ngục bò ra.

Cô nhảy người lên, chân phải vẽ ra một vòng cung, bỗng chốc hướng đối phương đánh tới.

Động tác của cô cực nhanh lại cực mạnh. Từ Từ Kiêu còn chưa kịp phản ứng lại, đã bị quăng ngã chổng vó.

Phượng Tử Hề không cho Từ Từ Kiêu cơ hội để thở dốc, thân mình nhỏ xinh khóa ngồi ở trên người đối phương, ánh mắt lạnh lẽo tựa như một lưỡi dao sắc bén.

Đôi tay nắm chặt thành nắm đấm, hung hăng hướng đối phương đánh tới: “Lá gan lớn lắm đúng không? Dám đánh bà? Cho ngươi nếm thử nắm đấm của bà đây ”

Vừa tỉnh, liền nghe được có người tới tìm cô muốn đấu võ. Nếu đã có người tự mình đưa tới cửa, cô đành phải cố mà tiếp vậy. Nhưng mà, có thể chịu được đòn của cô hay không hoàn toàn không ở trong phạm vi suy xét của Phượng Tử Hề cô đâu.

“Phanh —— phanh —— phanh ——” thanh âm thanh thúy ở trong không trung vang lên.

“A —— a —— a ——” tiếng kêu thê thảm cũng cùng lúc ồ ã.

Người vây xem vội che lại mắt, nội tâm cũng run sợ, phảng phất như bị đánh vào người chính mình.

Cho đến khi Từ Từ Kiều hôn mê, Phượng Từ Hề mới không chút để ý mà thu hồi nắm tay.

Cô nhẹ nhàng thổi thổi nắm tay mình, trên mặt nở một nụ cười chậm rãi. Ánh mắt sắc bén quét về phía mọi người đang vây xem: “Con gà ốm yếu, cùng nhau lên! Cho các người biết sự lợi hại của cô nãi nãi!”

Thanh âm mát lạnh xưa nay chưa từng có. Kiều ngạo cùng tự tin.

Mọi người đều phẫn nộ!

Phượng Từ Hề, đứa ngốc này! Lại thật sự cho rằng thắng một trận là thành thiên hạ vô địch?

Ai biết có phải cô ta lại sử dụng thủ đoạn xảo trá hay không?

Tôi quân doanh một tháng, những chuyện như thế này cô ta cũng đã làm không hề ít.

Trong mắt những nữ chiến sĩ xung quanh đã toát ra ngọn lửa rừng rực. Họ như ong vỡ tổ, vọt vào sân huấn luyện, đem Phượng Từ Hề bao lại.

Tục ngữ có nói, hai đấm khó địch bốn tay.

Phượng Từ Hề dù vô lại, xảo trá, kiêu ngạo, cũng đánh không lại một đám người!

Tưởng tượng là tốt đẹp, hiện thực thì tàn khốc.

Không đến vài giây, trên sân huấn luyện liền truyền đến âm thanh kêu gào thống khổ cùng tiếng cầu xin tha thứ.

Lúc này, một người đàn ông cực kì tức giận đi tới. Anh mặc quân trang mùa hạ. Trên cầu vai là huân chương lấp lánh, dưới ánh nắng chiếu rọi xuống, khúc xạ ra ánh sáng long lanh mà bắt mắt.

“Các người đang làm cái gì ở đây?” Tiếng quát đinh tai nhức óc xông thẳng tới phía chân trời.

Phượng Từ Hề nhún vai làm bộ dạng không liên quan đến mình: “Người cũng quá yếu rồi!”

Phản ứng chậm, thân thủ kém. Tổng hợp tố chất cũng không chịu được một chiêu của cô.

Cũng chẳng biết các bọn họ lấy đâu ra tự tin, dám tìm cô để luận võ!

Cô chính là được xưng Độc Y Thánh Thủ* mệnh danh vương bài** đặc công.

Khoan đã, cô giống như quên mất cái gì rồi. Đôi mắt sâu thẳm nhìn ra xung quanh cảnh vật. Một nơi xa lạ cùng những con người cũng xa lạ.

(*Đại ý chỉ người tài giỏi, cũng có thể xác định là thân phận nữ chính là một quân y, kiểu rất giỏi về y học ý; **át chủ bài là người có uy quyền, sức mạnh)

.....

Ngay sau đó đầu Phượng Từ Hề trống rỗng, ký ức xa lạ như hồng thủy vỡ đê tiến tới ào ạt, như đem cô nuốt trọn lấy.

Vài phút sau, Phượng Từ Hề đỡ trán thở dài, mí mắt khẽ nhúc nhích. Không ngờ cô đường đường là vương bài đặc công lại không phải chết ở trong tay kẻ địch, mà là chết vì một cái xương cá.

Không biết nên nói sinh mệnh quá yếu ớt, hay là nên nói ông trời không có mắt!

Có lẽ ông trời xem cô bị chết quá oan uổng, nên đã tìm một cơ thể trùng tên trùng họ cho cô sống lại.

Nguyên chủ quá yếu, bị người ta một quyền đánh vào huyệt Thái Dương, liền ngóm củ tỏi!

Phượng Từ Hề ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh thẳm, việc này xem như bồi thường sao?

Đường Hạo Vũ nhìn đến Phượng Từ Hề đáng vẻ không chút gì quan tâm, đuôi mày khẽ nhú lại. Thế nào lại là cái cô gái này!

Vừa định nói chuyện, lại nghe được một tiếng nữ kinh hoàng kêu lên: “Đội trưởng, Từ Từ Kiều ngất xỉu!”

Đường Hạo Vũ thu hồi ánh mắt, bước nhanh tới trước mặt Từ Từ Kiều, xem xét một chút.

Phượng Từ Hề không sao cả nhún vai, dựa vào ký ức nguyên chủ hướng phía ký túc xá mà đi.

Ký túc xá ban D.

Phượng Từ Hề nằm ở trên giường, ngây ngốc mà nhìn trần nhà, trong lòng yên lặng nói: Cô yên tâm đi thôi, tôi sẽ chăm sóc mẹ cô cẩn thận.

Trong lòng vốn nặng nề lại nhẹ nhàng đi rất nhiều. Phượng Từ Hề biết linh hồn của cô cùng thân thể của nguyên chủ đã hợp lại làm một.

“Hề Hề, cô ở bên trong sao?” Trên hành lang truyền đến giọng nữ dồn dập. Tiếng vừa mới dứt, người cũng đã tới cửa rồi.

Phượng Từ Hề khòe miệng giật giật, không nhanh không chậm ngồi dậy. Ánh mắt phức tạp soi tới cô gái đang đứng ở: “Xảy ra chuyện gì?”

Doãn Thu thấy trong mắt người kia nhấp nháy ánh sáng, khuôn mặt lộ ra vẻ cực kì hưng phấn, giờ ngón tay cái: “Hề Hề, cậu quá lợi hại, đến Từ Từ Kiều cũng có thể đánh bại!”

Từ Từ Kiều là ai? Cô ta chính là người trước nay thành tích đều đạt hạng nhất, đặc biệt kiều ngạo ở ban D.

Phượng Từ Hề thấy Doãn Thu bộ dạng sùng bái mình khê bĩu môi: “Cô ta yếu như vậy, vốn không xứng để ta luyện tập!”

Một đám người đều không phải đối thủ của cô, huống chi kia chỉ là một con gà ốm yếu.

Doãn Thu mắt tỏa sáng, wow, lúc này Hề Hề thực chói mắt!

Đột nhiên nghĩ đến việc gì, cô nâng tay lên đỡ trán: “Ai u, quên nói cho cậu biết, Từ Từ Kiều đã tỉnh lại rồi!”

Đôi mắt Phượng Từ Hề hơi nheo lại, sau đó lại ung dung nhìn xuống ngón tay thon dài của bản thân: “Tay phải trật khớp, hai cái xương sườn bị gãy.”

Hai mắt Doãn Thu tròn trũng đến muốn rớt ra ngoài, vậy mà đoán trúng hết, có phải quá lợi hại rồi không!

“____” Phượng Từ Hề không nói gì. Là do cô xuống tay, tất nhiên cô phải biết rồi!

Bị Doãn Thu nhìn chăm chăm đến cả người không được tự nhiên, Phượng Từ Hề chống tay phải xuống ván giường, bật người nhảy lên đạp nhanh xuống mặt đất. Động tác dứt khoát, cực kì lưu loát

Doãn Thu thấy Phượng Từ Hề đi, vội vàng giữ chặt cô lại: “Hề hề, đội trưởng tìm cậu có việc!”

Đáy mắt Phượng Từ Hề xẹt qua một tia lạnh lùng, hướng văn phòng đội trưởng đi đến.

Bên trong văn phòng.

“Bang ——” Đường Hạo Vũ vỗ bàn đứng bật dậy. Ngón tay chỉ thẳng vào Trình Nghi, lớn tiếng quát: “Cô làm đội trưởng như thế hả?”

Trình Nghi thẳng lưng, cúi đầu nhìn về phía sàn nhà. Đồng đội đấu võ với nhau là chuyện bình thường. Chỉ là, ai mà nghĩ tới Phượng Từ Hề sẽ xuống tay tàn nhẫn như thế!

Nói đến cũng kỳ lạ, thân thủ Từ Từ Kiều so Phượng Từ Hề cũng không phải chỉ hơn có một chút. Nhưng cuối cùng, chẳng những thua, mà thua còn cực kì thảm!

Cô nghe đồng đội nói, năm người cùng nhau vây đấu với Phượng Từ Hề, đều không phải đối thủ của cô ấy.

Phượng Từ Hề tại thời điểm ấy đã có cái gì làm cô trở nên lợi hại như thế! Quá không hợp lý!

“Nói chuyện a, nhìn sàn nhà thì có thể giải quyết vấn đề sao?” Đường Hạo Vũ nhìn Trình Nghi giống như pho tượng đứng lặng ở đó, hận không thể đánh tới một cái bạt tai.

“Đội trưởng, tôi ____” Trình Nghi còn chưa nói xong, đã bất ngờ bị một thanh âm đánh gãy: “Đội trưởng, sự việc có gì lớn, làm gì phải tức giận như vậy!”

Phượng Từ Hề từ từ đi vào, ngồi xuống ghế trên, nâng chân lên bắt chéo, bộ dạng một tên quân bí (quân nhân mà lưu manh, vô lại)

Đường Hạo Vũ nhìn đáng vẻ và lơ phất phơ của Phượng Từ Hề, tức giận đến mức suýt phun ra một ngụm máu tươi.

Huyết thái dương của anh thỉnh thoảng lộ lên cả gân xanh, khuôn mặt xanh mét: “Đem người ta đánh đến nhập viện, còn nói không có việc gì? Có phải đánh chết đám người đó, mới thành chuyện lớn?”

Đường Hạo Vũ ngực phập phồng tức giận. Tức chết anh, tức chết anh. Người này rốt cuộc là do ai chọn vào đội!

Đáy mắt Phụng Tử Hề xẹt qua một tia khinh thường, sâu kín nói: “Không phải còn chưa có chết sao, lại nói, ai mà biết cô ta thân thù kém như vậy, nếu không cũng đã không đánh!”

Cô tuyệt đối không quên Từ Từ Kiều đã ngược đãi nguyên chủ như thế nào!

Bàn tay ra chạm vào khuôn mặt thâm tím, lông mày nhăn một chút. Cô ta đáng bị đánh, dám hạ độc thủ với nguyên chủ!

Trình Nghi nghe được Phụng Tử Hề đồng dạng nói, hai chân tựa như dẫm lên đám mây cao, bao phủ cả cơ thể. Đây là cô ấy? Cô ấy là ai?

“Cô... cô...cô...” Đường Hạo Vũ cảm thấy phổi đau, gan đau...chỗ nào trên cơ thể cũng đau. Cô gái nhỏ này quá vô pháp vô thiên rồi!

“Cô không phải muốn rời đi quân doanh sao, hiện tại có thể đi rồi!” Đường Hạo Vũ hít sâu một hơi, làm cho bản thân bình tĩnh trở lại. Đôi mắt sáng ngời mang theo ba phần nghiêm túc, bảy phần sắc bén.

Một tháng nay, cô gái nhỏ này nói nhiều một câu chính là: phải về nhà.

Lúc trước anh cho rằng thời gian dài, cô gái nhỏ sẽ thích sinh hoạt ở quân doanh thôi.

Hiện tại, thực tốt, cô trực tiếp đem đồng đội đánh nhập viện luôn rồi.

So với nói là động thủ trực tiếp, cô rõ ràng chính là đang khiêu khích anh!

Nghĩ vậy, trái tim Đường Hạo Vũ lại đau!

“Ba ——” Phụng Tử Hề đứng dậy đi vào Đường Hạo Vũ trước mặt, thông thả ung dung mà nói:

“Đội trưởng, tôi là trụ cột quốc gia, không thể tùy tiện về nhà, lại nói, cùng nhau luận võ, khó tránh khỏi sẽ sự cố ngoài ý muốn. Nếu Từ Từ Kiều đủ bình tĩnh, đủ thông minh, sẽ học hỏi được từ lần luận võ này. Cô ta tự nhận thành tích vô cùng xuất sắc, cuối cùng lại bại bởi tôi! Đội trưởng, cô ta hẳn phải cảm ơn tôi, bởi vì tôi đã giúp cô ta nhận thức được năng lực bản thân không đủ!”

“——” Trình Nghi choáng váng, còn có kiêu này nữa sao!

“——” Đường Hạo Vũ không chút sức lực phản bác.

Phụng Tử Hề thấy mục đích của mình đã đạt được rồi, trên mặt nở nụ cười rạng rỡ, đuổi đuổi người: “Không có gì việc gì, vậy tôi đi trước!”

“Phanh ——” tiếng đóng cửa kịch liệt vang lên, làm Đường Hạo Vũ nháy mắt phản ứng lại. Anh nhìn về phía Trình Nghi: “Cô hiểu Phụng Tử Hề?”

Rõ ràng là muốn xử phạt cô gái nhỏ kia, cuối cùng cũng không làm được cái gì. Còn bị nói một đạo lý lớn hù đến sừng sừng sốt sốt!

Không biết có phải anh suy nghĩ nhiều hay không, hôm nay Phụng Tử Hề cho người ta một loại cảm giác cao thâm khó đoán.

Trình Nghi lắc đầu: “Không phải quá hiểu biết!”

——

Đêm khuya.

Bầu trời đầy những ngôi sao lấp lánh. Ánh trăng mờ ảo phủ xuống mặt đất một làn vấy lụa màu xám bạc.

Ký túc xá, ban D

Phụng Tử Hề nằm ở trên giường lăn qua lộn lại, mãi cũng ngủ không được!

Cô mở mắt ra, đột nhiên ngồi dậy, duỗi tay xoa xoa bụng, đói quá!

‘ ục ục ——’ cái bụng nhỏ phát ra thanh âm thực mất mặt.

Không được, cần tìm đồ ăn!

Có chủ ý nhất định, Phụng Tử Hề thân mình linh hoạt như tinh linh xuyên qua màn đêm.

Cô đi vào khu bếp của ban, bên trong trừ bỏ rau dưa, vẫn là rau dưa!

“Xì ——!” Phụng Tử Hề cười lạnh một tiếng

——

Phượng Từ Hề lấy tốc độ tia chớp đi tới dưới chân tường vây, hai chân nhảy lên, thoăn thoắt thân mình nhẹ như yến.

Đào mắt đã nhảy sang bên ngoài tường vây.

Khuôn mặt tinh xảo lộ ra ý cười, nở rộ như đóa hoa hồng quyến rũ mà kiều diễm.

Cô đi tới chân núi bên dòng suối, cầm lấy một chạc cây, nhanh chóng đâm tới con cá đang bơi trong làn nước.

Cô vươn đầu lưỡi, nhẹ nhàng liếm liếm khóe môi. Giọng nói thanh tao như u lan xuất cốc ẩn chứa tia linh hoạt kỳ ảo: “Cái này sẽ không đói bụng nữa rồi!”

Phượng Từ Hề nhặt một ít củi đốt, sau đó lấy ra chiếc bật lửa thuận tay lấy từ khu bếp ban.

“xọt” một tiếng, bật lửa cháy lên

Phượng Từ Hề dùng chạc cây đem cá nướng lên, đặt ở mặt trên, thỉnh thoảng xoay động một chút.

Ngon lửa diễm lệ phản chiếu gương mặt cô, như hồ điệp tung cánh, đẹp đến không gì sánh được!

Bất chợt, bầu không khí xung quanh trở nên áp lực, một thân ảnh mảnh mai che khuất trong bóng tối.

Đáy mắt Phượng Từ Hề xoẹt qua tia lạnh lẽo, tay phải cầm lấy một nhánh cây, xoay người công kích.

Động tác của cô mau- độc- chuẩn.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Quân Bi: Ông Xã Kiêu Ngạo Sủng Có Thời Hạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Thật ra không cần cố ý nhắc nhở cô

Phượng Từ Hề lúc này tâm trạng thực sự không tốt!

Chỉ thiếu một chút nữa là có thể ăn rồi!

Không nghĩ tới, nửa đường bay ra một tên Trình Giảo Kim*!

(* ý chỉ kì đà cản mũi)

Dạ Lăng Mặc thấy đối phương mỗi chiêu đánh tới đều mang theo sát ý, đuôi lông mày nhíu chặt một đoàn, dễ như trở bàn tay mà hóa giải được những công kích của Phượng Từ Hề.

Phượng Từ Hề trong mắt ý lạnh càng sâu, một chân đá tới bụng của đối phương.

Đôi mắt thâm thúy của Dạ Lăng Mặc hiện lên một tia kinh ngạc. Thân hình thon dài như tia chớp hiện lên, nháy mắt tránh đi công kích của Phượng Từ Hề. Thanh âm trầm thấp vang lên trong màn đêm u vắng: "Người là ai? Làm thế nào lại xuất hiện ở đây!"

Hơn mười chiêu đánh tới, Phượng Từ Hề thấy bản thân không phải là đối thủ của Dạ Lăng Mặc, dừng lại công kích, khom người cúi xuống nắm lấy một nắm bụi, hướng phía đối phương ném tới.

Vô số bụi đất như những chú bướm tung bay trên không trung, nở rộ ra cực kì mỹ lệ.

Phượng Từ Hề nhân lúc bụi đất bay mù mịt, lại dùng hết sức đánh một quyền vào ngực đối phương.

Sau đó, thân hình linh hoạt như tinh linh trong màn đêm nháy mắt biến mất ngay tại chỗ.

Dạ Lăng Mặc kêu rên một tiếng, lúc quay đầu, Phượng Từ Hề đã biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Hắn duỗi tay sờ sờ ngực mình, con ngươi sâu thẳm hiện lên một tia tối tăm, nhìn theo hướng Phượng Từ Hề vừa rời đi.

Nơi này cách doanh khu tân binh không xa!

Chẳng lẽ cô là một tân binh?

Nhưng, thân thù của cô rõ ràng so với mấy tên tay mơ cao hơn rất nhiều!

Cô, rốt cuộc là ai?

Đáng tiếc ánh sáng quá mờ, hẳn lại không thấy được rõ diện mạo của cô.

--

Một tiếng trống làm tinh thần Phụng Tử Hề hăng hái thêm đi vào khu tân binh. Nhìn bức tường vô cùng chắc chắn kia chợt cảm thấy có điều không ổn!

Sức lực còn lại sau trận đánh sắp đi tong rồi.

Hiện tại cũng chẳng biết có thể leo qua được vách tường vững chắc này được không nữa.

Mặc kệ, cứ thử trước xem sao!

Phụng Tử Hề hai chân vừa giẫm, đôi tay gắt gao chế trụ vách tường, cả người giống như thần lữ bò trên mặt tường.

Mồ hôi trên trán chảy ra ướt đầm, chỉ chớp lát đã ngưng tụ thành những hạt đậu nành lớn nhỏ, theo tóc mai giống như những chiếc thuyền phiêu lưu trượt xuống gương mặt.

Cô hít vào một ngụm khí, nhỏ giọng mắng: "Tên đàn ông đáng chết, tốt nhất đừng để bà đây gặp lại ngươi!"

Dám khi dễ Phụng Tử Hề cô chưa khôi phục lại thân thù kiếp trước!

Dám khi dễ cô không sức lực đánh lại hắn!

"Ai u --" chỉ phân tâm một chút, Phụng Tử Hề đã ngã chổng vó trên mặt đất.

Phụng Tử Hề không hề giữ hình tượng ngồi dưới đất, nhìn lên những ngôi sao trên bầu trời xa xôi, mắng to: "Cười, cười cái mông a, đến các ngươi cũng bắt nạt ta sao!"

Ngôi sao rực rỡ vẫn sáng ngời, vẫn lóa mắt.

Mà lúc này trong mắt Phụng Tử Hề lại càng rực rỡ.

Cô vỗ vỗ mông đứng dậy, lại tiếp tục trèo tường.

--

Đường Hạo Vũ mới từ bệnh viện trở về, lại nghe được thanh âm kì quái từ phía tường ngoài truyền tới.

Anh nghi hoặc, tiến tới. Cát giọng nghiêm túc: "Ai ở kia?"

Bò đến một nửa, Phụng Tử Hề bị giọng nói bất ngờ dọa sợ tới mức nhẹ buông tay, lại ngã xuống lần nữa.

"Phanh --" Trong đêm vắng đột nhiên vang lên âm thanh kịch liệt.

"Đội trưởng, anh có ý!" Từ tường vây ngoài truyền tới tiếng nói buồn bực của Phụng Tử Hề.

Đường Hạo Vũ nhú chặt mày, tựa hồ nghe được giọng nói của Phụng Tử Hề, ngữ khí không vui: "Sao lại là cô?"

"Ai u, đội trưởng, đừng hỏi cái này, trước hết vẫn nên nghĩ biện pháp để tôi vào đi đã!" Phụng Tử Hề bò lên, duỗi tay lau mồ hôi trên trán, lớn tiếng nói.

--

Mười phút sau, Phụng Tử Hề vẻ mặt chật vật xuất hiện ở văn phòng đội trưởng, vô lực ngồi trên ghế.

Đường Hạo Vũ thấy cô tóc hỗn độn, trên mặt dính đầy tro bụi, quần áo không chỉnh tề, tựa như là dân tị nạn châu Phi chạy tới.

Khóe miệng anh không ngăn được mà run rẩy, nữ binh này làm thế nào gây nhiều chuyện như thế!

"Nói đi, bây giờ đã quá nửa đêm, sao lại xuất hiện ở chỗ đó?" Đường Hạo Vũ tay phải nhẹ nhàng chụp xuống cái bàn, lớn tiếng hỏi.

Phụng Tử Hề xoa xoa cái bụng đói đến mức xẹp lại: "Đói a, đội trưởng, anh coi như là làm một chuyện tốt, mang tôi đi ăn bữa tiệc lớn được không!"

Nói xong, mắt cô sáng rực, phảng phất trước mắt có một đồng đồ ăn ngon.

"Bang --" Đường Hạo Vũ tay phải đập xuống, đột nhiên đứng lên, ánh mắt sắc bén nhìn về phía Phụng Tử Hề, giận dữ: "Hồ nào, đã muộn thế này còn ở bên ngoài lang thang, ngày mai huấn luyện phải làm sao, hả?"

Không khí trong phòng nháy mắt lạnh đi vài phần.

Nếu là người khác, có lẽ sẽ bị dọa sợ mất mật.

Nhưng, Phụng Tử Hề vốn là kẻ không biết sợ cái gì!

Đôi mắt cô nháy mắt lại sáng lên, vội vàng đứng dậy tới sát Đường Hạo Vũ, cười tủm tỉm: "Đội trưởng, ăn rồi mới có sức luyện tập, hơn nữa hiện tại là thời điểm cơ thể phát triển, nếu bị suy dinh dưỡng, khẳng định không tốt, đến lúc đó làm sao có thể bảo vệ tổ quốc!"

"____" Đường Hạo Vũ bị lời này làm cho bốc hỏa. Hai mươi tuổi, còn đang phát triển?

Phụng Tử Hề hai tay đỡ má, ánh mắt khao khát nhìn Đường Hạo Vũ, cười thần bí nói: "Đội trưởng, tôi lặng lẽ nói cho anh biết nga!"

"Tôi chỉ cần lấp đầy bụng, liền sẽ rất lợi hại!"

"____" Đường Hạo Vũ khoe miệng lại giật giật, tức giận đến không còn gì để nói.

Đây là cái kiểu ngụy biện gì?

"Ọc ọc --" Bụng Phụng Tử Hề lại truyền đến một tiếng kêu không hài hòa.

Đường Hạo Vũ thở dài một tiếng, bắt lực nhìn Phụng Tử Hề: "Chỉ một lần này thôi!"

Phụng Tử Hề mắt sáng ngời, trên môi nở nụ cười rục rờ. Vậy là thành công rồi!

"Còn không đi!" Đường Hạo Vũ thấy Phụng Tử Hề còn đứng ngây ngốc tại chỗ, tức giận nói.

"Vâng!" Phụng Tử Hề lập tức tung ta tung tã theo sau.

Đường Hạo Vũ đi vào phòng bếp, làm món cơm chiên trứng: "Muộn quá rồi, không thể làm gì nữa, ăn tạm cái này đi!"

Phụng Tử Hề nhìn món cơm chiên trứng trước mặt, hít hít cái mũi, đặc biệt, cô lại bị cảm động!

Đường Hạo Vũ thấy cô còn đang ngẩn người, lên tiếng nhắc nhở: "Không phải rất đói bụng sao, sao còn phát ngốc ở đó?"

Phụng Tử Hề cầm lấy cái muỗng, lấy bộ dạng lang hổ mà chiến đấu (Góc: như lang phun hổ nuốt, tức là ăn như hổ đó)

"Cô gái nhỏ, bò tường vậy cảm giác thế nào?" Đường Hạo Vũ hỏi.

"Thật ____ nhàm chán!" Phụng Tử Hề nuốt xuống miếng cơm mắc nghẹn ở cổ họng, đáp.

Nếu không phải cả người vô lực, cô mới sẽ không dùng cách leo lên tường, trực tiếp vượt tường bằng óc là được rồi.

Vài phút sau, Phụng Tử Hề sờ sờ cái bụng, trên mặt nở một nụ cười thỏa mãn: "Đội trưởng, cảm ơn anh!"

Sau khi nói xong, chẳng thèm quan tâm mà bước nhanh về phía ký túc xá.

Đường Hạo Vũ nhìn bóng dáng cô phía xa xa, nhẹ nhàng lắc đầu. Những cô gái nhỏ như này ấy mà, một người so với một người kiều quý*!

(*kiều khí tôn quý, sống trong nhung lụa)

--

Hôm sau sáng sớm, mặt trời chậm rãi vươn cao.

Tất cả mọi người đều đang hẹn hò với mộng đẹp.

Một tiếng huýt sáo thanh thúy vang lên, phá vỡ sự tĩnh lặng vốn có.

Phụng Tử Hề đột nhiên mở mắt ra, tay nhanh mắt lẹ đổi quân trang cẩn thận. Rồi nhanh chóng rửa mặt bằng tốc độ ánh sáng.

Cô chạy chậm tiến vào sân thể dục như cây cột đứng lặng ở kia.

Đường Hạo Vũ duỗi tay nhéo nhéo ấn đường, hiển nhiên có chút ngoài ý muốn.

Chẳng những anh ngạc nhiên, tất cả mọi người đều bất ngờ.

Phượng Từ Hề tới quân doanh một tháng cũng không về đơn vị một lần!

Doãn Thu mặt mày hớn hở, giơ ngón tay cái lên, tự hào nói: "Hề Hề lợi hại nhất, Hề Hề là tốt nhất!"

Đường Hạo Vũ tay phải nắm chặt thành quyền, đặt ở bên môi, khẽ ho nhẹ một tiếng, sau đó lớn tiếng nói: "Nghiêm, nghi, hướng phải làm chuẩn!"

Binh lính ban D lập tức đứng thẳng, mắt thành một cái thẳng tắp nhìn về phía bên phải.

"Hôm nay ở chỗ này cố ý nhắc nhở mọi người một chút, đồng đội có thể học hỏi lẫn nhau, nhưng không thể đả thương người. Cần phải biết điểm dừng!" Giọng Đường Hạo Vũ lạnh thấu xương xông thẳng tận trời.

"Rõ --" thanh âm vang vọng lang thang trong không gian.

Phượng Từ Hề khước miệng giật giật, vô tội sờ sờ mũi. Thực ra cũng không cần cố ý nhắc nhở cô!

Cô vốn dĩ là kiểu người cực kì bao che người nhà, đối kẻ địch mới tàn nhẫn độc ác!

Nếu không phải Từ Từ Kiều đối nguyên chủ xuống tay tàn nhẫn, cô cũng sẽ không đánh cô ta tới mức phải nhập viện.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Quân Bi: Ông Xã Kiều Ngạo Sùng Có Thời Hạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Bà cũng xem là người sao?

Sáng sớm, lại rèn luyện thể lực.

Một người đủ tư cách quân nhân, chẳng những phải có thể lực tốt, còn phải có nghị lực hơn người, càng phải có lòng nhiệt tình với sự huấn luyện.

Phượng Từ Hề giống như khai quải*, chạy bộ phá kỉ lục, tập hít đất phá kỉ lục, 5 kg tạ tay phá kỉ lục....

(*khai: mở, quải: treo, mình cũng không rõ ý câu này lắm, cầu ai hiểu giúp đỡ)

Mọi người tại thời điểm này bắt đầu nghi ngờ nhân sinh rồi.

Phượng Từ Hề cười tủm tỉm đi tới trước mặt Đường Hạo Vũ: “Đội trưởng, tôi cũng lợi hại đi?”

Một đôi mắt gọn sóng kiêu diễm tựa như tinh linh thần bí liếc nhẹ.

“_____” Đường Hạo Vũ híp mắt lại, anh muốn xem thử cô gái nhỏ này tính làm cái gì!

Ngay sau đó, Phượng Từ Hề liền nói ra mục đích của mình: “Đội trưởng, kỳ thật cái tôi muốn rất đơn giản, mở một cái bếp nhỏ là được!”

“_____” Đường Hạo Vũ trừng mắt nhìn cô gái, cô thật đúng là cái gì cũng dám nói!

Quốc có quốc pháp, gia có gia quy!

Nếu ai cũng giống như cô, chẳng phải là sẽ mất hết kỉ cương sao!

Phượng Từ Hề thấy Đường Hạo Vũ không nói lời nào, ngượng ngùng mà sờ sờ chóp mũi, đỏ đỏ miệng, nhỏ giọng nói: “Đội trưởng, chỉ cần anh cho tôi một mở một cái bếp nhỏ, tôi làm sao chữa khỏi được thân thể có bệnh của anh chứ?”

“_____” Đường Hạo Vũ ghen hống nhìn trần trời, thân thể anh có bệnh cũng chỉ có mấy đồng đội thân tín nhất biết được, Phượng Từ Hề sao lại biết chứ!

Phượng Từ Hề không biết những gì Đường Hạo Vũ suy nghĩ trong lòng, lại lần nữa nói thầm: “Sao không thay đổi quy củ một chút. Quy củ là chết, người mới là sống, đừng nhìn bệnh của anh hiện tại không có trở ngại gì, tôi nói cho anh biết, hiện tại nếu không trị liệu, hai năm sau, anh sẽ bị liệt chủ có thể nằm ở trên giường!”

Aasi, hoá thân đổi hồn, nói thật ra cũng chưa chắc đã có người tin!

Kiếp trước, muốn cô ra tay, còn phải xem tâm tình cô có được không đấy!

Đường Hạo Vũ trong mắt trào ra sóng ngầm, bác sĩ cũng từng nói qua, nhưng vẫn chưa tìm được phương án trị liệu!

Nếu không có bệnh, hẳn cũng sẽ không xuất hiện ở chỗ tân binh!

“Trình Nghi ——” thanh âm nghiêm túc mà vang dội chọt vang lên.

Trình Nghi nghe được tên, lập tức chạy tới, giờ tay chào theo nghi thức quân đội: “Đội trưởng ——”

“Giám sát những người này huấn luyện thật tốt, tôi đi rất nhanh sẽ trở lại!” Đường Hạo Vũ trong mắt sóng ngầm dần dần biến mất vài phần. Giọng nói nghiêm túc như sấm vang.

“Rõ ——” Trình Nghi hô một tiếng rồi chào theo nghi thức quân đội, xoay người rời đi.

Phượng Từ Hề tay phải vuốt ve chiếc cằm tinh xảo, trong mắt hiện lên tia giảo hoạt. Đội trưởng tin!

Đường Hạo Vũ không có bỏ lỡ ánh mắt giảo hoạt của Phượng Từ Hề, đuôi lông mày anh nhú nhú, rốt cuộc có nên tin tưởng cô hay không?

Mặc kệ, trước hết cứ nghe cô nói thế nào đã.

Rốt cuộc, người biết anh có bệnh đã ít càng thêm ít!

Nửa giờ sau, Đường Hạo Vũ cùng Phượng Từ Hề một trước một sau từ văn phòng đi ra.

Cũng không biết đã xảy ra chuyện gì!

Hai người biểu tình hoàn toàn bất đồng.

Người trước vẻ mặt bất lực, người sau mặt mày lại hớn hờ, cười đến giống hệt hồ ly giảo hoạt.

Ánh mặt trời vàng rực xuyên thấu qua tầng mây, rơi xuống mặt đất, như có như không tạo nên một tầng lụa mỏng thần bí.

Huấn luyện buổi sáng cũng đã kết thúc.

Phượng Từ Hề ăn bữa sáng xong, bẻ ngón tay ngồi phát ngốc. Cô tới quân bộ cũng đã được một tháng, theo đạo lý mà nói hẳn là rất muốn nghỉ.

Doãn Thu đi vào ký túc xá, thấy Phượng Từ Hề như lạc vào cõi tiên đi dạo vậy.

Đuối tay ở trước mặt cô quơ quơ: “Hề Hề, cậu đang suy nghĩ cái gì thế?”

“Tôi đang suy nghĩ về kì nghỉ!” Phượng Từ Hề không chút suy nghĩ, liền buột miệng thốt ra.

Đi ngang qua ký túc xá Đường Hạo Vũ đồng tử co rụt lại, cảm thấy bản thân mình dường như bị lừa!

Cô gái nhỏ này trong lòng vẫn như cũ không muốn ở nơi này!

“Cậu nhớ nhà a, nhưng cũng có thể mà, nhà cậu ở trong thành phố, trái phải cùng lắm chỉ có hai giờ, mình lại không được như vậy, đi đi lại lại cũng cần hai ngày hai đêm!” Doãn Thu nói đến đây, trong mắt hiện lên một tia âm đạm, cảm xúc cũng hạ xuống vài phần.

Phượng Từ Hề ngẩng đầu nhìn hướng Doãn Thu, ngờ ngác hỏi: “Cậu rất muốn về nhà?”

“Ân ——” Doãn Thu hung hăng gật đầu, trong mắt hiện lên vài giọt châu.

“Trách trách*, trong nhà có cái gì tốt, thay vì nhớ những cái đó, còn không bằng huấn luyện thật tốt, hoàn thành nhiều nhiệm vụ, trong quân đội giành lấy cái hàm thiếu tướng, thật phong độ a!” Phượng Từ Hề trách trách* vài tiếng, duối tay vỗ vỗ bả vai Doãn Thu bả, cổ vũ.

(*chính là âm thanh người ta hay tạo âm ở lưỡi mỗi khi tiếc điều gì đó, kiểu để biểu thị thái độ á- tui hông biết diễn tả T_T)

“ —— ” Doãn Thu ngây ngốc nhìn Phượng Từ Hề, cô cũng thật dám nghỉ!

Hàm thiếu tướng là rau cải trắng sao!

Bên ngoài Đường Hạo Vũ cũng cảm thấy buồn cười, cô gái nhỏ này, nghĩ cũng quá đơn giản rồi.

“Hề Hề, nếu cậu không muốn về nhà, vì cái gì mà mong đợi kì nghỉ kia chứ?” Doãn Thu nghĩ đến điều gì, vội vàng hỏi.

Phượng Từ Hề bĩu môi, chậm rãi đứng lên, nhảm chán nói: “Tôi chỉ nghĩ về nhà nhìn xem mẹ tôi, ai, trong nhà tiểu tam* quá càn rỡ, cũng không biết mẹ tôi ra sao nữa?”

(*kẻ thứ 3, quen quá ha mà tui cứ giải thích)

“Cậu nói tôi có nên trực tiếp đem tiểu tam đuổi đi, sau đó bảo mẹ tôi hưu phu* không?”

(*bỏ chồng)

“_____” Doãn Thu chớp chớp mắt, oa, Hề Hề hảo soái a!

Phượng Từ Hề thấy bộ dạng Doãn Thu lập tức muốn nhào lên người mình, lập tức lui lại mấy bước, dùng ngữ khí cảnh cáo nói: “Đừng tới đây, tôi chỉ thích đàn ông!”

“Ha ha ha _____” Doãn Thu thấy cô gái trước mặt làm biểu tình như gặp phải đại địch, không chút hình tượng ngồi đó cười rộ lên.

Bên ngoài Đường Hạo Vũ lắc lắc đầu, trong lòng tính toán có nên cho nghỉ hay không!

Buổi sáng 9 giờ.

Nữ binh ban D huấn luyện dưới ánh mặt trời gay gắt.

Đường Hạo Vũ cùng một đội trưởng đội khác vừa nói vừa cười mà đi tới.

“Nghiêm——” mệnh lệnh vang lên, mọi người nháy mắt dừng lại động tác đang tập trở về đơn vị.

“Các cô tới quân đội cũng đã một tháng, mọi người cũng đã cố gắng rất nhiều, từ hôm nay, được nghỉ 4 ngày!”

Lời này vừa ra, “A——a——a——” tiếng kêu sợ hãi bay đầy trời.

Có lẽ là thật sự quá mệt mỏi, có vài nữ binh nghe được tin, trực tiếp ngồi dưới đất khóc lớn lên.

Phượng Từ Hề mí mắt nâng lên, nếu cô không phải có mặt ở đây, có khả năng nguyên chủ sẽ chỉ có hơn chứ không thể kém.

Mọi người lấy tốc độ bảo tố vọt vào ký túc xá sửa sang lại vật dụng.

Phượng Từ Hề từ từ sờ sờ khuôn mặt chính mình, lẩm bẩm: “Có lẽ là trời cao nghe được mình cầu nguyện, bằng không sao có thể vừa nghỉ đến cái gì, cái đó liền đến cơ chứ!”

Đường Hạo Vũ khóe miệng nâng lên một chút.

Giữa trưa 12 giờ.

Phượng Từ Hề buộc tóc đuôi ngựa, mặc đồ thể thao màu trắng xuất hiện ở Giai viên.

Giai viên nằm trong nội thành, lại vào đoạn đường hoàng kim trong thành phố.

Liễu Duyệt nhìn thấy Phượng Từ Hề, ánh mắt âm trầm sáng ngời lên, lập tức đến đón, nhận lấy cái ba lô trong tay cô ôn nhu hỏi: “Hề Hề, con về rồi, ở quân khu có quen không?”

Phượng Từ Hề nhìn phụ nữ, khuôn mặt rõ ràng có chứa vài phần u buồn, nhưng đến khi nhìn cô, trên mặt lại nở nụ cười nhu hòa, tựa có được cả thế giới.

Hai tròng mắt cô lóe một chút, đây là tình thương của mẹ sao?

Cô kéo kéo miệng, muốn gọi một tiếng mẹ, lại bị chặn ở yết hầu, mãi cũng kêu không ra miệng được!

Liễu Duyệt ánh mắt buồn bã, trong lòng có chút mát mát, Hề Hề vẫn là không chịu tha thứ bà!

Lúc trước đưa cô vào quân đội, cũng là bắt đắc dĩ.

“Ai u, là ai trở lại đây? Một tháng không gặp, càng ngày càng không coi ai ra gì!” Lúc này một giọng nói nguy hiểm vang lên trong không trung.

Phượng Từ Hề ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy một phụ nữ mặc sườn xám, làn da sáng, ung dung cao quý, bảo dưỡng thực tốt, không hề giống một người đã bốn mươi tuổi!

Chỉ là vừa mở miệng một cái, lại đặc biệt ghê tởm!

“Bà cũng xem như là người sao?” Phượng Từ Hề khước miệng xẹt qua một tia cười lạnh, không mẫn không nhạt hỏi.

Lời tác giả (cut): kể tiếp là màn nữ chủ ngược cận bã.

Lời editor: thực ra chương nào tác giả cũng tâm tình bạn đọc mà toàn là nhắc lịch truyện cùng dò phiếu nên tui hồng edit. Bà nói nhieu làm tui cũng nói nhieu theo luôn rồi.T_T

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Quân Bi: Ông Xã Kiêu Ngạo Sủng Có Thời Hạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Đóa bạch liên hoa ư giả tạo

Đường Nhu đoan trang, khuôn mặt hơi hơi vắn vẹo một chút, sắc mặt biến thành màu đen, trong mắt chứa đựng hận ý điên cuồng

Nếu không phải vì Phượng Từ Hề, bà ta cũng sẽ không ở trước mặt bạn bè thân thích không dám ngẩng đầu.

Phượng Từ Hề không bỏ lỡ tia hận ý ánh lên trong đáy mắt Đường Nhu. Khước miệng cô gọi lên độ cong quyền rũ mà thần bí.

Ánh mắt sắc bén hiện lên một tia lạnh lẽo.

Lần này trở về mục đích chính là kích thích bà ta, hung hăng mà kích thích bà ta.

Xem thử bà ta muốn thể giả dối tới bao giờ

Đoan trang hiền tuệ, thông tình đạt lý, cơ trí thực đức....

Lừa dối ngoan còn không được đấy.

Thật sự rất tốt, như vậy có thể giả làm tiểu tam rồi!

Nói đến cùng, chẳng qua cũng chỉ là một đóa bạch liên hoa* ư giả tạo.

(* hoa sen trắng: kiểu phụ nữ tỏ ra ngây thơ, thuần khiết, vô tội)

Đường Nhu nhìn thấy một góc gãy, chột mím cười sáng lạn, trong mắt hàm chứa ôn nhu tình nghĩa, đến gần Phượng Từ Hề, một bộ dạng đương gia chủ mẫu*: "Hề Hề, một tháng không gặp tựa hồ cao lên không ít ha!"

(*nữ chủ nhân của gia đình, thường để chỉ người vợ của một gia đình giàu có)

Phượng Từ Hề tai khê động, liền biết tra nam* nào đó đang tới, trong mắt xẹt qua ý cười giảo hoạt, môi đỏ khẽ nhếch: "Đúng vậy, bộ đội chính là một chốn ở tốt, chẳng những có thể rèn luyện ý chí con người, còn có thể rèn luyện thể lực, bà cũng có thể đem Phượng Lăng Hiền đưa đi tới đó!"

(*đàn ông cận bã)

Khuôn mặt Đường Nhu cứng đờ, không nghĩ tới Phượng Từ Hề sẽ nói như vậy.

Nếu là trước kia, cô khẳng định sẽ không chút do dự nói một câu: "Quan hệ tới bà cái rắm, bà cho rằng bản thân là ai a!"

Phượng Từ Hề trong lòng cười lạnh, tiếp tục nói: "Kỳ thật tôi cảm thấy đàn ông ở bộ đội càng có thể thể hiện được năng lực, tài hoa của bản thân"

Đường Nhu miễn cưỡng cười: "Lăng Hiền vốn dĩ cũng đã rất nghe lời, không cần đi bộ đội rèn luyện, chỉ có tâm tính không tốt, tính khí nóng nảy mới cần phải luyện tập nghiêm khắc!"

"Cắt --" Phượng Từ Hề khinh thường liếc Đường Nhu một cái: "Tôi sẽ đem những lời này không sai một chữ nói tới lãnh đạo quân doanh! Tóc thì dài mà não lại ngắn!"

Đáy mắt Đường Nhu hiện lên hàn ý lạnh lẽo, bàn tay vò góc áo, hận không thể đem Phượng Từ Hề xé thành hai nửa.

Phượng Kim Hải thấy mấy người đứng ở cửa, khuôn mặt không vui, giọng nói nổi giận: "Đều đứng ở đó làm cái gì!"

Liễu Duyệt vội vàng kêu người làm lấy một ly nước cho Phượng Từ Hề, sau đó hướng sô pha đi đến.

Đường Nhu đi đến chỗ Phượng Kim Hải, ánh mắt lạnh lẽo nhanh chóng chuyển thành dịu dàng, trên môi lại nở nụ cười duyên dáng, bàn tay kéo nhẹ cánh tay đối phương, động tác thân mật, thanh âm ngọt ngào: "Lão gia --"

Phượng Kim Hải tựa hồ rất hưởng thụ, khuôn mặt vốn nghiêm túc lại lộ ra ý cười nhu hòa, vươn một bàn tay ra sửa lại vài sợi tóc rối bên tai người phụ nữ: "Ân -- ở nhà có phải rất nhàm chán không? Tối nay mang em đi dạo phố!"

Nụ cười trên mặt Đường Nhu càng sâu, như hoa cúc nở rộ.

Bà ta khiêu khích nhìn Liễu Duyệt đang ngồi trên sô pha.

Phượng Từ Hề lười nhác dựa vào vào thành ghế, nâng chân lên bắt chéo, bĩu môi. Trong mắt ánh lên vẻ khinh bỉ. Bạch liên hoa cái gì, ghê tởm!

Cô có nên nhỏ cổ tận gốc không nhỉ?

Phượng Từ Hề tay phải vô ý vuốt ve cằm, ánh mắt linh hoạt hiện lên một tia sáng mỉa mai hoặc, nở rộ ra sự quyến rũ vô song.

Ân, không thể để lại vật cản đường mình ở đây*!

(*gốc: cách ứng phó mình, (theo tu) ý là Đường Nhu sẽ ứng phó cản trở Hề Hề nên không thể giữ lại, phải loại bỏ)

Phượng Kim Hải nhìn cô luôn giữ dáng vẻ trăm năm không đổi*, trên mặt lộ ra vẻ thiếu kiên nhẫn, giọng nói không hề có độ ấm: "Ở trong quân đội một tháng, là dùng cái bộ dạng lười biếng này?"

(* là editor tự chế đoạn trăm năm không đổi, tác giả chỉ đơn giản ý là giống nhau thôi ><)

Phượng Từ Hề lười biếng liếc nhìn ông ta, lông mày hơi nhíu lại: "Ông đang nói chuyện với tôi sao?"

"Mày --" Phượng Kim Hải trừng mắt, tức giận đến hộc máu.

Liễu Duyệt thấy Phượng Kim Hải nổi giận, vội vàng kéo áo Phượng Từ Hề, ánh mắt lo âu, nhẹ nhàng lắc đầu, ý bảo cô không cần xúc động.

Mà bộ dạng Đường Nhu lại cực kì vui sướng nhìn người gặp họa, còn tưởng rằng Phượng Từ Hề đã thay đổi, không ngờ vẫn ngu xuẩn như xưa.

Phượng Từ Hề ném cho Liễu Duyệt một ánh mắt không tốt, nhướn môi, tiếp tục nói: "Tôi không giống như người nào đó, chỉ nhìn bề ngoài, bị một con cáo già mê hoặc xoay vòng vòng, đến bản thân họ gì cũng không biết!"

"Tôi đây lười nhác sao? Đội trưởng hoàn toàn không nói thế!"

"Lại nói, muốn kêu ngoa thì phải có thực lực, cường giả vi tôn*, nắm đám mới là đạo lý trên đời!" Phượng Từ Hề lách cách nói một đồng, cuối cùng tay phải nắm chặt nắm tay, lười biếng mà thôi thối.

(*kẻ mạnh làm vua)

Phượng Kim Hải nghe được một câu trước, hận không thể một chương đánh chết nghịch nữ trước mặt.

Nghe được một câu sau, trong lòng lại có vài phần nghi hoặc, chẳng lẽ nghịch nữ này ở trong quân đội đã thật sự hiểu được cái gì.

Đường Nhu thấy Phượng Từ Hề xa lánh mình, nước mắt trong suốt không ngừng đảo quanh hốc mắt, về mặt ủy khuất nhìn về phía Phượng Kim Hải. Nhìn thấy một người phụ nữ bộ dáng đáng thương làm cho tất cả đàn ông đều sinh ra ý muốn bảo hộ.

Liễu Duyệt sợ tới mức trái tim đều sắp nhảy ra ngoài, Hề Hề lá gan càng lúc càng lớn!

Đại sảnh rộng lớn lại xa hoa yên tĩnh đến quý dị.

Không trung tràn ngập hơi thở khiến người ta sợ hãi.

Xung quanh, người làm đã chạy ra lóp lóp mồ hôi lạnh, hai chân không khống chế được khẽ run rẩy, trong lòng trào ra từng đợt sóng cuộn

Phượng Từ Hề đáy mắt hiện lên một tia u ám, lười nhác mà ưu nhã đứng dậy, thanh âm lạnh lẽo giống như băng đàm hồ nước: "Tôi đi ngủ trước, tốt nhất không cần quấy rầy giấc ngủ của tôi, bằng không sẽ bị chết rất khó xem!"

Lời này vừa ra, mọi người liền cảm giác độ ấm trong không trung tựa hồ lại lạnh thêm vài phần.

Liều Duyệt lo lắng mà nhìn bóng dáng cô gái biến mất ở đại sảnh. Hề Hề đã thay đổi, trở nên lạnh nhạt, trở nên càng kiêu ngạo ____

Đường Nhu bị ánh mắt sắc bén vừa rồi của Phụng Tử Hề làm cho hoảng sợ, bà ta ngây ngốc mà ngồi xuống, trong đầu lại trống rỗng kì lạ.

Phụng Kim Hải khuôn mặt dữ tợn, trong mắt toát ra ánh sáng ngọn lửa. Nghịch nữ này quá vô pháp vô thiên!

Nhưng mà, cho dù giận dữ cũng không xử lí được Phụng Tử Hề.

Có lẽ là đã quen Phụng Tử Hề kiêu ngạo ương ngạnh, vô pháp vô thiên!

--

Buổi chiều 6 giờ.

Ánh sáng mãnh liệt đã dịu đi vài phần.

Phụng Tử Hề lười nhác mà mở khế đôi mắt, duỗi cái eo lười, lấy đôi dép lê hướng đại sảnh từ từ đi đến

Người làm thấy cô xuống lầu, vội vàng đi tới, thấp thỏm bất an nói: "Cô chủ, đã đến giờ dùng cơm!"

Phụng Tử Hề ngẩng đầu nhìn chiếc đồng hồ treo ở trên vách tường, đuôi lông mày hơi hơi nhíu lại, hiển nhiên có chút ngoài ý muốn!

Không ngờ lại ngủ lâu như thế.

Cô đi về phía nhà ăn, thấy giữa bàn có một cậu trẻ đang ngồi. Đấy mắt xẹt qua một tia lạnh lẽo, trên người hơi thở cũng có thay đổi, tựa như sương lạnh đem cả người bao phủ.

Khóe miệng cô giương lên độ cong tùy ý, từng bước một đi đến: "U, đây là ai a? Nếu tôi đoán không sai, đây chẳng phải là mẹ con tiểu tam sao? Không biết là Phụng gia muốn thời tiết thay đổi, hay là người Phụng gia đều ngu ngốc rồi. Thế nhưng để một người không được ngồi trên bàn ngồi ở vị trí này!"

Đường Nhu đồng tử co chặt, móng tay gắt gao bám vào lòng bàn tay, hai chân không ngăn được mà run rẩy.

Bà ta cùng Phụng Kim Hải thật tình yêu nhau, lại thường xuyên bị Phụng Tử Hề giễu cợt!

Liều Duyệt phản ứng đầu tiên chính là nhìn về phía Phụng Kim Hải, thấy huyết thái dương của ông ta nổi lên gân xanh, tâm bang bang nảy lên, sợ tới mức thở mạnh cũng không dám.

"Nghịch nữ, mày rốt cuộc muốn như thế nào, có phải muốn đem cái nhà này đều khó xử, mày mới cam tâm đúng không?" Phụng Kim Hải tay phải hung hăng mà đập lên mặt bàn, chén đĩa cùng nước canh bắn lên tạo thành một mảnh sóng biển.

Khóe mắt Phụng Tử Hề khẽ liếc Phụng Lăng Hiên, vẫn ôn hòa như cũ ngồi đó. Dường như mọi chuyện đang xảy ra cùng với hắn chẳng có chút quan hệ gì.

Cô bīu môi, có chút thất vọng, thật biết nhện, không hổ là ninja rùa đen!

Cô ngẩng đầu đón nhận ánh mắt khiến cho người ta sợ hãi của Phụng Kim Hải, tức chết người không đền mạng mà nói: "Muốn đem cái này nhà làm cho rối loạn chính là ông. Là ai ở bên ngoài nuôi tình nhân? Là ai lại đem tiểu tam trở về? Nói thật, đàn ông như vậy có cho tôi cũng không thèm!"

Phụng Kim Hải tức giận đến nổi ngực nổi lên con đau, gờ tay phải lên chụp lấy ngực mình.

Editor lảm lòi: Đáng đời, lão già đáng chết! Thế giới đúng là lảm thay đổi, tiểu tam về nhà còn có thể lên mặt với vợ cả. Sinh được con trai thì tốt lắm sao? Đợi Hề Hề nhà ta chinh chết các người.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Quân Bì: Ông Xã Kiêu Ngạo Sùng Có Thời Hạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Có người cha như vậy mới đen đủi

Phụng Tử Hề trong mắt xẹt qua một tia châm biếm, cầm lấy chiếc đĩa kẹp lấy tay Phụng Kim Hải, kiêu ngạo nói: “Như thế nào, thẹn quá hóa giận

rồi?”

Mặt Phụng Kim Hải xanh mét, ánh mắt lạnh lẽo làm cho người ta sợ hãi, tức muốn học máu nói: “Nghịch nữ, còn không buông tay!”

Ánh mắt Phụng Tử Hề thanh lãnh quét qua mấy người, sau đó mới chậm rì rì mà buông tay Phụng Kim Hải ra: “Mặc kệ ông là ai, chộc tôi, chỉ có đường chết!”

Cô không phải nguyên chủ, sẽ không bận tâm đến tình thân.

Nói đến cùng, nguyên chủ sở dĩ kiêu ngạo là bởi vì thiếu tình thương của cha.

Cô ấy muốn Phụng Kim Hải chú ý, đành phải giả bộ kiêu ngạo ương ngạnh.

Đáng tiếc, cuối cùng lại đem Phụng Kim Hải càng đẩy càng xa!

“Mày ——” Phụng Kim Hải bị ánh mắt lạnh thấu xương của Phụng Tử Hề chiếu tới, ông ta lặng người ngồi trên ghế, từng chút, từng chút thờ hờn.

Phụng Lăng Hiên buông chén đĩa, nâng mắt lên, chậm rãi đứng dậy, ngữ khí ôn hòa: “Con ăn xong rồi!”

Đi được vài bước, liền dừng lại, ánh mắt dừng trên người Phụng Tử Hề: “Đêm nay có buổi họp mặt, chị có muốn đi không?”

Phụng Tử Hề trên mặt lộ ra ý cười nghiền ngẫm, đôi mắt tựa ánh sao long lanh nhìn về phía người kia.

Áo sơ mi trắng chỉnh tề sạch sẽ thể hiện được bản thân hấn tác phong rất nghiêm cẩn*

(*nghiêm túc, cẩn thận)

Da thịt trắng nõn, ngũ quan lại hoàn mỹ.

Đôi mắt hấn đen nhánh làm người ta nhớ tới màn đêm giăng đầy những vì tinh tú.

Mỗi hành động giơ tay nhắc chân đều mang theo một loại phong độ anh luân của bậc quý tộc, nhẹ nhàng, ưu nhã đến không thể bắt bẻ được.

Nếu không phải đôi mắt kia chột lóe qua tia châm biếm cùng khinh miệt, Phụng Tử Hề thiếu chút nữa cũng bị hấn lừa!

“Nga ——” Phụng Tử Hề lông mày nhẹ nhàng nhũn nhủu, môi đỏ giương lên tiếp tục nói: “Thị tình không thể chối từ, đành phải nhận lời vậy!”

Cô vừa nói, ninja rùa đen này sao lại có thể bình tĩnh như vậy, hóa ra đang chờ cô đến đây.

Liễu Duyệt thấy Phụng Tử Hề đáp ứng đối phương, trong lòng sợ hãi, vội vàng lên tiếng: “Hề Hề ——”

Ánh mắt Liễu Duyệt vừa quan tâm vừa lo lắng, làm tâm Phụng Tử Hề trở nên ấm áp: “Mẹ, yên tâm đi. Con sẽ không có việc gì, dù sao cũng phải nói, ở bộ đội ngày người cũng được một tháng rồi.”

Liễu Duyệt bị một tiếng mẹ kia gọi đến trong lòng nở hoa.

Hề Hề cuối cùng cũng chịu kêu bà là mẹ rồi!

Nếu không phải hiện tại không cho phép, bà thật muốn hét chói tai vài tiếng.

Phụng Lăng Hiên nhanh chóng xoay người, đẩy mắt xẹt qua một tia âm u, ưu nhã cất bước.

“Lão gia ——” Đường Nhu hít hít cái mũi, ừm khuất mà nhìn về phía Phụng Kim Hải.

“Nghịch nữ, Lăng Hiên là tâm ý tốt mới mời mày, cũng không biết tốt xấu, có người chị như mày thật là đen đui!” Phụng Kim Hải bộ dạng làm hộ hoa sứ giả* làm Phụng Tử Hề buồn nôn.

(*sứ giả bảo vệ hoa, tức là bảo vệ cái đẹp)

Cô cầm lấy bát đĩa, ưu nhã dùng com.

Một phút đồng hồ sau, cô ngẩng đầu nhìn Phụng Kim Hải, trong mắt khinh thường rõ ràng, ngữ khí trào phúng làm đối phương tức giận đến cả người phát run: “Chị? Chị gái lớn năm ngày? Có ông làm cha mới là đen đui!”

Liễu Duyệt hơi hơi cúi đầu, hàm răng cắn chặt đôi môi, đẩy mắt một mảnh yên tĩnh.

Kết hôn không đến năm ngày, chồng liền ở bên ngoài nuôi tiểu tam.

Càng đáng giận chính là lại dám quang minh chính đại đưa người về Phụng gia.

Bà đã khóc, quá mệt mỏi, quá đau lòng...

Chỉ là, sau thời gian dài, tim cũng dần chết lặng!

Đường Nhu thấy Phụng Kim Hải tức giận đến cả người run rẩy, vội vàng đặt một ly nước vào trong tay hắn, ôn nhu nói: “Lão gia, đừng nóng giận, chỉ là đứa trẻ con nói chơi thôi mà!”

“xi ——” Phụng Tử Hề xuy lạnh một tiếng, cúi đầu tiếp tục ăn cơm.

Buổi tối 9 giờ.

Phụng Tử Hề một thân áo hồng xuất hiện ở quán bar Mỹ Sắc.

Ánh đèn rực rỡ chiếu rọi toàn bộ đại sảnh.

Trong không khí tràn ngập mùi thuốc lá và hương rượu, lẫn lộn, tạp nham.

Trên sàn nhảy mọi người đều nhiệt tình vận vẹo thân hình mê người của mình.

Ông chủ quán bar nhìn thấy Phụng Tử Hề, hai mắt sáng ngời, lập tức chào đón: “Phụng tiểu thư, đã lâu không thấy, gần đây đi đâu vậy?”

Nguyên chủ là khách quen của Mỹ Sắc, ra tay lại hào phóng, ông chủ quán bar chỉ kém không đem nàng thành tổ tông mà thờ phụng.

Phụng Tử Hề lười nhác liếc mắt nhìn Hà Lực Minh, duỗi tay vỗ vỗ cái bụng nhô lên của đối phương, trêu chọc nói: “Tiểu tử, một tháng không gặp, lại béo rồi. Xem ra, ông chủ quán bar cũng có thể giành không ít béo bở”

Hà Lực Minh khuôn mặt cứng đờ, hiển nhiên không nghĩ tới Phụng Tử Hề sẽ không ra mấy chiêu giống bình thường.

Ngay sau đó, về mặt hắn nịnh hót nói: “Phụng tiểu thư, bởi vì có các cô giúp đỡ mới có tôi của hôm nay!”

Lời này cũng không sai.

Hơn nữa ai lại không thích được tặng bả.

Đương nhiên_____

Hà Lực Minh có biết đâu Phụng Tử Hề đã đổi hòn.

Kiếp trước nghe quá nhiều lời nịnh nọt, đến phát chán đi rồi.

“Nga ——” Phụng Tử Hề lông mày khẽ nhú, kéo thật dài âm cuối. Khuôn mặt tinh xảo tuyệt mỹ mà tinh lộ ra nụ cười ý vị sâu xa: “Ông là đang nói tôi không học vẫn không nghề nghiệp, là một kẻ chỉ biết ăn chơi trác táng?”

“_____” Hà Lực Minh kinh ngạc nhìn Phụng Tử Hề, hắn rõ ràng đang nói nàng hào phóng!

Trên mặt Hà Lực Minh hoàn toàn là một bộ dạng lấy lòng Phụng Tử Hề, cô làm bộ anh em tốt vỗ vỗ vai đối phương: “Làm thật tốt, tiền đồ vô lượng* nga”

(* ý nói tiền đồ rộng mở đó, thực ra tui lên google tra nó toàn ra: Công đức vô lượng, vạn Thọ vô cương T_T)

“Vâng —— vâng ——” Hà Lực Minh cúi đầu khom lưng.

Phụng Tử Hề ném cái túi xách trong tay về phía sau, bước chân ưu nhã hướng tới phòng vip.

Hà Lực Minh nhìn bóng dáng tiêu sái của cô gái, gãi gãi đầu, nhỏ giọng nói thầm: “Phụng tiểu thư khí chất càng lúc càng cao!”

Trước kia là kiêu ngạo ương ngạnh, hoành hành ngang ngược, tài đại khí thô*, mà hiện tại là khí chất phi phàm, ưu nhã cao quý, bá khí trắc lậu**.

(* giàu mà ngu á, nhiều tiền mà không có khí chất ㄟ~ㄟ; ** để lộ ra khí chất bá đạo hơn người)

Tầng ba phòng vip số 4

Ánh đèn thủy tinh đẹp đẽ tỏa ra thứ ánh sáng lộng lẫy lấp lánh.

Tập âm âm ỉ trong không trung đan xen lại, hòa trộn với nhau.

Phượng Lăng Hiên mặc áo somi màu tím nửa nằm ở sô pha, tay phải nâng chiếc ly nhẹ nhàng, bình thần xoay lắt.

Khuôn mặt trắng nõn lộ ra một ý cười xấu xa.

Nhìn Phượng Từ Hề đã tới cửa, khóe miệng hần về ra một đường cung trí mạng, ngoắc ngón tay, giọng nói mỉa hoặc dụ dỗ: “Lại đây ——”

Đuôi lông mày Phượng Từ Hề hơi nhíu lại, khuôn mặt xinh đẹp nháy mắt giăng kín sương lạnh. Tên điên này xem cô là chó mà kêu đến!

Túi xách trong tay bị cô ném đi, về ra một tia thiên thạch giáng xuống giữa không trung, nháy mắt nện lên đầu Phượng Lăng Hiên.

Phượng Lăng Hiên đồng tử co lại, cuối cùng cũng không giữ được vẻ bình tĩnh nữa, duỗi tay xoa nhẹ chỗ bị đánh, đột nhiên đứng lên: “Phượng Từ Hề, nơi này không phải ở nhà, tôi sẽ không nhẫn nhịn chị đâu!”

Phượng Từ Hề không hề có chút ngạc nhiên khi thấy sắc mặt Phượng Lăng Hiên biến sắc. Cô phui phui đôi tay, nhún vai: “Chắc chắc chắc, ai cần cậu nhẫn nhịn kia chứ. Phượng Lăng Hiên, cậu quá đề cao mình rồi đấy! Nếu là sợ cậu, tôi sẽ không đến đây!”

Nói xong, liền đi đến bên sô pha ngồi xuống, cùng người bên cạnh tán gẫu.

Khí chất thong dong bình tĩnh ấy, không thấy có chút nào sợ hãi cả, ngược lại tâm tình lại nhẹ nhàng tự tại... Không một điều gì không khiêu khích tinh thần của Phượng Lăng Hiên.

Ánh mắt hần tới sầm lại, nhìn người phụ nữ bên cạnh khẽ nháy mắt.

Cô gái ngay hiểu ý, lập tức gờ lên một chiếc ly đi đến bên cạnh Phượng Từ Hề.

Cô ta có khuôn mặt kiều diễm, ánh mắt nhu hòa, giọng nói lại êm tai: “Phượng tiểu thư, ngưỡng mộ danh tiếng đã lâu!”

Phượng Từ Hề tà mị cười, ngón tay thon dài mà tinh tế nâng cầm lên cô gái kia lên. Phóng ra ánh nhìn dụ hoặc, dùng thanh âm quyến rũ không chút để ý hỏi: “Nga —— là ngưỡng mộ tôi kiều ngạo ương ngạnh từ lâu? Vẫn là kẻ ủy mệnh hiệp yếu chuyên lăng nhục người khác?!”

“Tôi ——” cô gái mặt đỏ lên, mắt không dám nhìn thẳng vào Phượng Từ Hề.

Nghe được những lời này, không phải hần là nên cao hứng sao?

Nhưng ——

Nhìn đến Phượng Từ Hề đang nở nụ cười tà mị quyến rũ kia, nàng có loại cảm giác muốn mau chóng thoát đi.

Phượng Từ Hề đẩy mắt hiện lên một tia khinh thường, chậm rãi buông cầm cô gái kia ra. Quá kém!

Phượng Lăng Hiên thấy cô gái mất đi khí thế trong lòng khó chịu vô cùng. Đúng là người phụ nữ vô dụng!

Hần cầm ly đi tới, gương mặt trắng nõn lộ ra nụ cười ám áp: “Nếu đã tới, vậy uống vài chén rồi hãy đi!”

Phượng Từ Hề nhận lấy ly rượu, nơi đẩy mắt hiện lên tia sáng chột lóc mà qua.

Môi đỏ chậm rãi để sát vào cái ly.

Phượng Lăng Hiên khăn trương cùng chờ mong nhìn Phượng Từ Hề. Trong lòng không ngừng hò hét: Uống xong đi, uống xong đi!

Tác giả nói: Phượng Lăng Hiên tưởng trước để cô gái kia thăm dò trước, làm nữ chủ thả lỏng cảnh giác..... đáng tiếc.....

Editor nói: má, nam phụ da trắng nõn, da trắng nõn, da trắng nõn, việc quan trọng phải nhắc lại 3 lần. Lại còn sơ mi trắng với cả sơ mi tím, tui ^o^

Màn sau có trò hay nà

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Quân Bi: Ông Xã Kiêu Ngạo Sùng Có Thời Hạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Quá đáng sợ!

Phượng Từ Hề trong lòng cười lạnh liên tục. Lại dám dùng võ kịch vụng về như thế để lừa cô?

Đương nhiên cô không phải cô gái ngực lớn ngu ngốc trước kia nữa rồi.

Đáy mắt Phượng Từ Hề có tia sáng chột lóe qua. Nâng ly tới bên môi, tâm tình thả lỏng, ưu nhã cảm nhận hương rượu nồng đậm.

Phượng Từ Hề liếc nhìn Phượng Lăng Hiên.

Thấy hắn đang khăn trương cùng kích động nhìn mình.

Khóe môi gợi lên nụ cười tùy ý, không chút để ý đứng dậy, ưu nhã đi đến trước mặt Phượng Lăng Hiên, dùng giọng nói dụ hoặc trí mạng thì thầm bên tai hắn: “Đúng là rượu ngon!”

Đáng tiếc, lại bị bỏ thêm được. Phượng Từ Hề ở trong lòng yên lặng bổ sung một câu.

Phượng Lăng Hiên hai mắt lóe lên, nhanh chóng lại biến mất. Khuôn mặt trắng nõn lộ ra ý cười ôn nhu: “Đương nhiên rồi. Chị thử nếm thử hương vị của nó đi!”

Mặt ngoài hắn vẫn bình tĩnh, nhưng trong lòng sớm đã là gió táp mưa sa.

Chẳng lẽ cô ta phát hiện ra cái gì?

Không đâu, nhất định là do bản thân hắn suy nghĩ nhiều.

Ngay lúc Phượng Lăng Hiên như đang đi vào cõi thần tiên, Phượng Từ Hề nắm tóc hắn, rút thẳng ly vang đỏ vào miệng hắn.

Người trong phòng không hề để ý quả là bị hành động đột ngột của Phượng Từ Hề làm cho kinh sợ rồi.

Tất cả không hẹn mà cùng đứng lên, muốn ngăn lại hành động ngông cuồng của cô.

Đáng tiếc, Phượng Từ Hề không cho bọn họ bất kì cơ hội nào.

Tay trái vừa đánh một quyền, ngay sau đó, chân phải lại tiếp một đá.

Động tác của cô nhanh như quỷ mị.

“Tê ——” trong phòng bao truyền vang những tiếng kêu thống khổ.

Phượng Lăng Hiên lửa giận phừng phừng nhìn Phượng Từ Hề:

“Ô ô ô ——” buông ra, hắn không uống!

Ánh mắt sắc bén của Phượng Từ Hề tựa như lưỡi dao quét về phía mấy người kia. Môi lại lộ ra ý cười lạnh lẽo, giọng nói rét buốt vang lên: “Gọi hồn sao, mới một chút như vậy đã muốn sống muốn chết rồi?”

Bạn bè của Phượng Lăng Hiên bị khí thế của Phượng Từ Hề làm cho chấn động. Chật vật đứng tại chỗ, mà ngây ngốc nhìn cô.

Phượng Từ Hề rất vừa lòng vẻ đỏ của mọi người, khóe miệng cô khẽ câu lên ý cười. Ánh mắt mị hoặc lúc này mới nhìn về phía Phượng Lăng Hiên, tay phải nâng lên ly rượu rỗng ném đi. Ngay sau đó, liền nghe được tiếng “Bang ——” vang lên.

Từng mảnh thủy tinh vỡ vụn, dưới ánh đèn chiếu rọi lại hệt như những viên kim cương long lẫy.

“Cô —— cô ——” Khuôn mặt tái nhợt của Phượng Lăng Hiên dần dần trở nên hồng nhuận, đáy mắt nhuộm một màu đỏ tươi, đầu hắn phảng phất muốn nứt ra rồi. Thân thể tựa như một con mãnh thú xông loạn, chẳng còn chút lí trí.

“Thuốc hạ cũng không ít ha!” Phượng Từ Hề duỗi tay vỗ nhẹ nhẹ lên khuôn mặt Phượng Lăng Hiên, lại cong nhẹ môi: “Không biết nên nói người là chịu đầu tư, hay là nên nói người tàn nhẫn độc ác đây?”

Trong giọng nói ấy tràn ngập sự châm biếm cùng khinh miệt.

Trong cơ thể lửa nóng không ngừng đánh mạnh vào lí trí, suy tư dần trở nên vẩn đục. Hắn ngồi liệt dưới đất, không thể khống chế mà kéo rách quần áo của mình.

Những cô gái trong phòng ‘ bá —— ’ một chút đỏ mặt, mắt ngó tới ngó lui, không biết nên nhìn đi đâu.

Phượng Từ Hề lại dường như không có e ngại gì mà nhìn một màn này, trong mắt một chút dao động cũng không có, giống như việc đang xảy ra trước mắt cùng với cô không hề có nửa phần quan hệ.

“A —— a —— nóng quá ——” Phượng Lăng Hiên trong lòng cực kỳ hư không, hết như ngọn cỏ không ngừng lung lay trong cơn gió lớn.

Đôi mắt đỏ rực của hắn nhìn chăm chăm về phía cô gái trong phòng, nhanh chóng nhào tới như một con dã thú động dục.

Mấy thiếu nữ trong phòng sợ tới mức sắc mặt tái nhợt, dùng hết sức bình sinh để tránh Phượng Lăng Hiên, chạy trốn nhanh đến mức như lặn ra khỏi phòng bao.

Không phải các cô có bao nhiêu cương liệt*, mà chỉ là không muốn va chạm vai chủ hề trong vở ảo thuật của đoàn xiếc thú thú mà thôi.

(* cương trực trình liệt, ngay thẳng chính đính)

Phượng Từ Hề nhìn bóng người đi khuất, khẽ liếm môi, lẩm bẫm: “Xem ra mị lực của người cũng chẳng được bao nhiêu!”

Gân xanh trên mặt Phượng Lăng Hiên này lên, cứng như thép, trong mắt trào ra điên cuồng vô cùng. Hắn cắn chặt răng liều mạng đánh về phía Phượng Từ Hề.

Lúc này Phượng Từ Hề là giải được duy nhất của hắn.

Mấy gã đàn ông trong phòng cũng bị hành động bất ngờ của hắn dọa sợ.

Kia chính là chị ruột thịt có cùng quan hệ huyết thống với hắn!

Hắn có biết bản thân đang làm cái gì không?

Mọi người chỉ ngăn người một chút, sau đã nhìn thấy Phượng Từ Hề ưu nhã vươn chân phải ra đá Phượng Lăng Hiên một cái. Một chân đá ra xa đến mấy mét

Ngay sau đó “bang——” một tiếng động lớn vang lên trong không trung.

Phượng Lăng Hiên khuôn mặt ửng hồng lộ ra bộ dạng thống khổ, khóe mắt lóe lên vài giọt nước mắt trong suốt.

Một tiếng rên rỉ thống khổ vang lên.

Phượng Từ Hề như tia chớp lóe lên tiến đến trước mặt Phượng Lăng Hiên

Cô tư thái bề ngễ, trong mắt trào ra hàn ý lạnh băng, cả người tản ra hơi thở cường giả, chân phải đạp lên lưng Phượng Lăng Hiên.

Tóc dài đen tuyền như ánh đêm quý mị khẽ tung bay.

Khuôn mặt tinh xảo không chút biểu tình, khóe miệng giờ lên tùy ý mà lại tạo ra một độ cong trí mạng.

Như đoá anh túc trong đêm đen, quyến rũ mà nguy hiểm.

Mọi người không hèn mà cùng run rẩy, trong lòng có nảy lên nỗi sợ hãi trước nay chưa từng có.

Lúc này đây, dáng vẻ của Phượng Từ Hề làm cho tất cả mọi người đều khiếp đảm cùng kiêu kị!

“Đi lấy mấy thùng nước đá tới đây!” Thanh âm từ địa ngục bỗng vang lên.

Đám người nhìn nhau, người xem ta, ta xem người, nhất thời không biết nên làm sao bây giờ!

“Hừm——” mang theo ý uy hiếp, không chút để ý mà quét nhìn đám người kia

“Vâng—— vâng—— vâng——” gã đàn ông phản ứng nhanh nhất sợ tới mức tè ra quần, liền tiếp nói mấy chữ vâng liền tiếp.

Ra khỏi phòng bao, hắn từng ngum từng ngum mà hít lấy không khí trong lành.

Bấy giờ, mới cảm giác trái tim của mình còn đập!

Sau đó, những người khác cũng lần lượt đi ra khỏi phòng.

Bọn họ thực rồi rấm, nên nghe theo Phượng Từ Hề, hay vẫn là nhân cơ hội này chạy trốn?

Mấy người đứng ở trên hành lang bàn bạch, cuối cùng quyết định đi lấy nước lạnh.

Bởi vì hiện tại Phụng Tử Hề quá đáng sợ!

Trong phòng bao

Cơ thể thon dài của Phụng Lăng Hiên cuộn lại ở một góc, sắc mặt ửng hồng, mắt vẫn đục, phát ra từng tiếng rên rỉ thống khổ mà cũng khiến người ta phải đỏ mặt.

Phụng Tử Hề khoe miệng gọi lên một nụ cười lạnh, không chút biểu tình nhìn Phụng Lăng Hiên, giọng nói khinh miệt phảng phất, trào phúng hẳn không biết tự lượng sức mình: “Phụng Lăng Hiên, hiện tại có dễ chịu không?”

Thanh âm lạnh băng giống như dòng sông băng ở bắc cực lạnh lẽo.

Giờ khắc này, Phụng Lăng Hiên mới biết được Phụng Tử Hề đã thay đổi, so trước kia lại càng không coi ai ra gì, so trước kia lại càng có kiêu ngạo.

“Nếu biết yên phận một chút, ở Phụng gia ta còn có thể cho các người giữ lại một vị trí nhỏ, đáng tiếc.... đáng tiếc.....”

Đáng tiếc cái gì, không cần phải nói, Phụng Lăng Hiên cũng biết rõ ràng trong lòng.

Lúc này Phụng Lăng Hiên hối hận không kịp.

Vài phút sau, kia mấy người dẫn bê theo nước đá đi vào trong phòng, đứng ở một bên.

Phụng Tử Hề lười nhác ngồi ở trên sô pha, tay phải giơ lên chiếc ly nhỏ, nhẹ nhàng lay động một chút.

Chất lỏng màu đỏ giống như ánh nến mơ mộng trong màn đêm, phát ra hương thơm mê hoặc lòng người.

Cô nhấp nhẹ một ngụm, có chua ngọt vừa phải vương lại nơi đầu lưỡi, kéo dài cùng với hương rượu thơm nồng triền miên ở khứu giác.

Một hồi sau, cô mới từ từ buông ly rượu, đuôi lông mày hơi nhếch lên, ánh mắt dừng lại trên người Phụng Lăng Hiên, ngữ khí nhàn nhạt nói: “Còn thất thần làm cái gì, dùng nước đá đổ cho hẳn!”

“Rầm——” nước đá lạnh tận xương tủy từ đỉnh đầu Phụng Lăng Hiên xối xuống, đôi mắt đỏ tươi của hắn nhiễm màu mờ nhạt, hơi thở thoáng có chút đục ngầu sát ý.

Hăm răng ma sát vào nhau đến ‘khanh khách’ không ngừng.

Thời gian chậm chậm qua đi, dục hòa trong cơ thể Phụng Lăng Hiên đã giảm bớt vài phần, khôi phục về thanh tĩnh.

“Phụng—— Tử—— Hề——” tiếng gầm đinh tai nhức óc giống như mãnh thú thức tỉnh.

Phụng Tử Hề nâng chân lên bắt chéo, nhàn nhã ngồi ở trên sô pha, tay phải đào đào lỗ tai, không chút để ý mà tức giận liếc Phụng Lăng Hiên: “Ta còn trẻ, đã không cảm cũng không tiếc, không cần gào lớn tiếng như vậy!”

“Ngươi——” Phụng Lăng Hiên môi phát tím, run đến lợi hại.

“Ta cái gì, ta chẳng qua chỉ là lấy gây ông đập lưng ông* mà thôi!” Phụng Tử Hề nhẹ nhàng xoa xoa bên tai, lại lần nữa nói: “Nếu đối đối tượng, ngươi khẳng định sẽ hủy hoại trong sạch của ta, mà ta chẳng qua chỉ là dùng nước đá giúp ngươi giải quyết dục hòa trong cơ thể, lại nói tiếp, ngươi hẳn là nên cảm ơn ta mới phải!”

(*nguyên văn: chỉ dùng phương thức người dùng để đáp trả người mà thôi)

“.....” Phụng Lăng Hiên tức giận đến hộc máu, hai mắt trợn lên, ngất lịm.

“.....” mọi người há hốc mồm, còn có thể lí sự như vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Quân Bì: Ông Xã Kiêu Ngạo Sùng Có Thời Hạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Chưa từng thấy qua người đẹp sao?

Phụng Tử Hề nhìn Phụng Lăng Hiên đang hôn mê bất tỉnh, đáy mắt lóe lên vẻ tàn nhẫn.

Cô thực sự lương thiện như vậy sao?

Đáp án, đương nhiên là không!

Người không phạm cô, cô sẽ không phạm người, người nếu phạm cô, ắt phải trừng trị.

Đây cũng mới chỉ là bắt đầu mà thôi!

Cô muốn cho Phượng Lăng Hiến ở Phượng gia đến một vị trí nhỏ cũng không còn.

Cô đứng lên, lười nhác vươn vai, duỗi tay chỉ hướng hai gã đàn ông: “Đem hán đưa về!”

Bị chỉ mặt điểm danh như thế, hai gã đàn ông đưa mắt nhìn nhau. hai gã nam tử hai mặt nhìn nhau, ** đi ra ngoài, thật sự rất tốt!

“Có chuyện gì sao?” Phượng Tử Hề nhướn mày nhìn về phía hai người, giọng nói thanh lãnh làm người ta cảm thấy áp lực đến hít thở cũng không thông.

Hai người lập tức lắc đầu, tốc độ cực nhanh đi đến bên người Phượng Lăng Hiến, nâng hán dậy đi ra ngoài.

Như thế phía sau đang bị ma đuổi.

Khóe miệng Phượng Tử Hề khẽ dương lên, nở một nụ cười tà mị mà quyến rũ, ánh đèn lóa mắt chiếu lên người cô, phảng phất nét câu dẫn của ác ma.

Cô cầm lấy túi xách, ưu nhã rời khỏi phòng bao.

Mấy người còn lại trong phòng thấy cô rút cục cũng đi rồi, hai chân mềm nhũn, ngồi bệt xuống đất, thở ra một hơi nặng nề.

Rốt cuộc cũng đi rồi!

Sau này chộc ai, cũng không thể chộc tới nữ ma đầu kia được!

Phượng Tử Hề tiến về phía thang máy, khẽ liếc mắt nhìn đến người bên kia, dường như đáng về ấy đã từng gặp ở đâu rồi.

Có chút nghi hoặc, cô tiến lại phía bên kia, theo ánh đèn mỏng manh nhìn thấy một gương mặt cực kì tuấn mỹ, đôi mắt đen láy như đáy hồ sâu không thấy đáy, trong mắt tỏa ra một thứ ánh sáng không thể nắm bắt được, thần bí khó lường.

Sống mũi cao thẳng ở dưới ánh đèn càng thêm nganh lăng*, gợi cảm, lộ ra khí chất làm người ta không rét mà run.

(*nganh: mạnh mẽ, lăng: sáng, rực rỡ)

Cánh môi hơi mỏng phác họa đường cong lạnh lùng, khóe môi hơi nhếch lên lộ ra nụ cười lạnh.

Giọng nói lạnh băng tựa như phát ra từ dưới đáy hồ băng: “Rất tốt, những người đó, một người, cũng đừng mong trốn thoát!”

Nghe được giọng nói quen thuộc, trong mắt Phượng Tử Hề đã bùng lên ngọn lửa hung tàn!

Không sai!

Chính là giọng nói này!

Đêm đó tuy rằng không thấy rõ khuôn mặt gã đàn ông đó, nhưng giọng nói của hán thì cô nhớ kĩ!

Giọng nói này, có hóa thành tro cô cũng không quên!

Ánh mắt Phượng Tử Hề không ngừng lưu động, nhất định phải cho hán nhìn rõ bản lĩnh của cô mới được.

Vài giây sau, trên mặt cô lộ ra một nụ cười ý vị sâu xa: “Có rồi!”

Dạ Lăng Mặc vừa cúp điện thoại, bước chân thon dài tiến về phía phòng bao.

Chỉ là, mới vừa đi vài bước, liền xoay người về phía sau nhìn một chút.

Phượng Tử Hề lắc mình một cái, trốn đến chỗ tối, sợ tới mức không dám thở mạnh.

Người này quá cảnh giác!

Lông mày Dạ Lăng Mặc hơi nhíu lại, là do hán nghĩ nhiều sao?

Hắn nhéo nhéo ấn đường, tiếp tục đi về phía trước.

Mãi cho đến khi bóng dáng ấy biến mất, Phụng Từ Hề mới từ trong bóng tối đi ra, cô nhẹ nhàng thở ra một hơi, đáy mắt hiện lên một tia giao hoạt.

Cầm lấy di động, gọi điện cho Hà Lực Minh, muốn hắn chuẩn bị cho một bộ quần áo của phục vụ.

Hai mươi phút sau.

Phụng Từ Hề xuất hiện ở cửa phòng số 5.

Tóc đen buông xõa thả trên vai, có chút biếng nhác không kiềm chế được.

Gương mặt trang điểm nhẹ, có vẻ thần bí lại vũ mị.

Đôi mắt sắc, với hàng mi dài ngăn lại trước ánh sáng bên ngoài.

Làn da trắng mịn, dưới lớp áo somi trắng càng thêm non mềm.

Chiếc váy ngắn làm lộ ra đôi chân thon dài thẳng tắp.

Khóe môi cô gợi lên độ cong ẩn chứa thâm ý khó nhìn, đưa tay gõ nhẹ lên cánh cửa.

“Mời vào ——” một giọng nói mát lạnh mà sạch sẽ vang lên.

Phụng Từ Hề đẩy cửa bước vào, bạo dạn quét khắp một lượt cả căn phòng.

Nhìn thấy một phòng ngủ nam cô lại có chút bất ngờ.

Ba người đàn ông mỗi người mỗi vẻ.

Người bên trái khuôn mặt góc cạnh, ánh mắt thâm thúy, mang khí thế của bậc vương giả thiên hạ.

Hắn chính là chủ nhân của giọng nói ban nãy.

Người ở giữa lại có dáng vẻ xuất chúng, tai trái lóe lên ánh sáng của viên kim cương đính trên chiếc khuyên tai, kiệt ngạo* khó thuần.....

(*kiệt: tài năng, ngạo: cuồng ngạo)

Còn người đàn ông bên phải lại khiến người ta nghĩ đến một câu: Mạch thượng nhân như ngọc, công tử thế vô song*

(*Mạch thượng chính là mạch thượng trong câu “Mạch thượng khai hoa” có nghĩa là “trên đường”

Nhân như ngọc: Mỹ nhân như ngọc = người con gái xinh đẹp như ngọc

Công tử thế vô song: công tử tuấn tú, có một không hai.

Về trên là cop ở một trang về người thương nhà tui, về sau là tui hiểu vậy, sai sót xin chỉ bảo)

“Xin chào, tôi là phục vụ ở đây, thật hân hạnh được phục vụ các vị!” Phụng Từ Hề đứng thẳng một bên, giọng nói mê ly có chứa một tia nhu mị.

“Mỹ nữ, đại mỹ nữ!” Ngay khi Phụng Từ Hề vừa bước vào phòng, Từ Thanh Trạch mắt đã không rời khỏi coi.

Làn da trong suốt, khuôn mặt xinh đẹp, hàng mi dày cong vút, sống mũi cao gợi cảm. Đôi môi hồng nhuận xinh đẹp.

Dáng người yếu điệu, vòng eo như liễu.

Này..... Này..... Này cũng quá xinh đẹp rồi!

Quả thực không giống người mà!

So đệ nhất mỹ nữ ở thủ đô còn muốn xinh đẹp hơn mấy phần ấy!

Phụng Từ Hề hơi rũ mắt xuống, tia sáng lạnh khẽ lướt qua nơi đáy mắt, trong lòng cười lạnh liên tục, thực mất mặt!

Giống như chưa từng nhìn thấy phụ nữ vậy!

Dạ Lăng Mặc lười biếng nửa nằm trên sô pha, ưu nhã giờ ly rượu lên, môi mỏng gọi cảm như có như không hiện lên ý cười.

Động tác của hân tuyệt đẹp lại cao quý, tựa như vị vương tử từ trong tranh bước ra.

“Lão đại, lão đại, cô ấy có phải rất xinh đẹp không, so với Nhã Hân còn xinh đẹp hơn nữa kìa!” ánh mắt Từ Thanh Trạch lóe sáng, giọng vừa kích động vừa hưng phấn.

Dạ Lăng Mặc khẽ hừ một tiếng, không chút để ý ngồi dậy, đôi mắt thâm thúy mà lạnh lẽo: “Chưa thấy người đẹp bao giờ sao?”

Ý cười nơi đáy mắt Từ Thanh Trạch khẽ thu lại, trên mặt lộ ra vẻ xấu hổ, duỗi tay sờ sờ chóp mũi, cúi đầu không lên tiếng nữa.

“A ——” một tiếng cười ôn hòa vang lên.

Phượng Từ Hề ngược mắt nhìn về phía người đàn ông ngồi trong góc, hân rừ mắt cười khẽ, tóc mái che khuất lông mày đi đôi mắt của hân.

“Lần nào cũng vì phụ nữ mà bị mắng. Sau này có chết ở trong tay phụ nữ mới biết hối hận!” Đường Hiểu Phong ngẩng đầu, ánh mắt trào phúng nhìn về phía Từ Thanh Trạch.

“.....” Phượng Từ Hề khoe miệng khẽ nhếch lên.

Mạch thượng nhân như ngọc, công tử thế vô song cái quý gì, rõ ràng là một tên độc mồn độc miệng mà.,

“Chết tiết! Đường Hiểu Phong, cậu nguyên rủa tôi!” Từ Thanh Trạch đứng bật dậy, nắm chặt nắm tay hướng Đường Hiểu Phong đánh tới.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Quân Bi: Ông Xã Kiêu Ngạo Sủng Có Thời Hạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Người phụ nữ này thực uy phong

Đường Hiểu Phong duỗi tay giữ lấy nắm tay đang đánh tới của Từ Thanh Trạch tiếp tục phát huy khả năng độc miệng của mình: “Không phải là nguyên rủa, mà là cảnh cáo, mỗi lần nhìn thấy người đẹp là giống như bị bắt mất hồn vậy, thật mất mặt!”

“.....” Từ Thanh Trạch trừng lớn mắt nhìn gã đàn ông trước mặt, cái gì giống cái gì cơ?

Mỗi lần nhìn thấy người đẹp hân giống như bị bắt mất hồn?

Hân vốn chẳng có ý gì khác, chỉ đơn giản là thưởng thức cái đẹp thôi có được không?

Đã không hiểu vậy cũng chẳng nói nữa. Hân tức giận thu tay, hờn dỗi ngồi bên sô pha.

Lời đối thoại của mấy người cũng chẳng làm cho Phượng Từ Hề cảm thấy xấu hổ. Cô giống như một người nhàn nhã đứng ở kia.

Trên mặt vẫn luôn duy trì nụ cười nhàn nhạt.

Chỉ có mình cô biết, cười rồi lại cười, mặt đều cứng đờ ra rồi.

"Phục vụ, tới rót rượu cho tiểu gia!" Từ Thanh Trạch giờ giờ tay lên, quát lớn.

Có lão đại ở đây, dù trong lòng muốn thương hoa tiếc ngọc cũng chỉ hữu tâm vô lực* mà thôi

(*có lòng mà không có sức)

Đường Hiểu Phong nghiêng mắt liếc nhìn hân, trên mặt để lộ ý cười nhàn nhạt, thẳng nhóc này, cũng còn biết sợ!

Mắt Phượng Từ Hề hơi rừ xuống, lông mi dài che khuất tia sáng lạnh vừa lướt qua dưới đáy mắt, vẫn thẳng tắp đứng bất động tại chỗ, bàn tay vẫn để xuôi bên người.

Nội tâm cô đang không ngừng rối rắm nhượng bộ, hay không nhượng bộ đây?

Lớn bằng từng này, cô vẫn còn chưa từng phải hạ hạ ai bao giờ đâu. Nhưng mà, nếu không nhượng bộ, sẽ không thể tiếp cận gã đàn ông kia.

Lông mày Dạ Lăng Mặc khẽ nhăn lại, hé mắt nhìn Phượng Từ Hề, đôi môi gọi cảm hơi hơi nhếch lên, đôi mắt thâm thúy thần bí giống như bầu trời đêm bao la.

Một cô gái có tâm tư a!

Từ Thanh Trạch thấy Phượng Từ Hề không nhúc nhích đứng ở đó, cho rằng đối phương hiểu lầm ý mình, lại lần nữa lên tiếng: "Người đẹp, anh sẽ không làm gì em đâu!"

Có lẽ ánh mắt thất thố cùng sự kinh diễm của mình đã dọa sợ người đẹp rồi!

Cô gái nhỏ ấy mà, trời sinh đã nhút nhát, có thể hiểu được.

(Vâng, chắc chị nhà nhút nhát, tiểu Trạch cũng nên gọi một tiếng chị dâu dẫn đi cho đỡ khổ)

“.....” Phượng Từ Hề có chút khinh thường, hần cho rằng bản thân là ai kia chứ?

Chỉ cần không sợ chết, cứ việc chọc đến cô.

Cô không đối phó được cái tên tiện nam kia nhưng đối với một con khổng tước đực thì vẫn dư thừa đấy.

Nếu Từ Thanh Trạch biết được suy nghĩ trong lòng Phượng Từ Hề không biết có bị tức đến hộc máu không nữa.

Nhưng mà, một thân nhan sắc mỹ lệ như vậy, quả thật rất giống một con khổng tước.

Đường Hiểu Phong nâng ly rượu lên, ánh mắt nghi hoặc nhìn Phượng Từ Hề, trực giác mách bảo, cô gái này tuyệt đối không đơn giản!

Nhưng mà, bất thường chỗ nào hần lại không thể nói rõ.

Hần đưa mắt nhìn người đàn ông thần bí đang cao cao tại thượng ngồi ở kia, phát ra tia nghi vấn, tựa như đang hỏi: "Người này có vấn đề sao?"

Mục đích bọn họ tới nơi này không đơn giản chỉ là chơi đùa một chút mà là vì nhiệm vụ.

Ánh mắt sâu thẳm mà lạnh băng của Dạ Lăng Mạc chiếu lên người Phượng Từ Hề, cả người tỏa ra hơi lạnh, xung quanh nhanh chóng lạnh đi mấy độ, như ở sông băng trên Bắc cực, lạnh lẽo đến tận xương tủy.....

Khóe miệng Phượng Từ Hề gọi lên độ cong tà tử, đáy mắt hừng hực lửa nóng như muốn thiêu trụi cả quán bar.

Cô không thể tiếp tục giả bộ được nữa rồi!

Cứ tiếp tục cười như vậy, cơ mặt đều đã cứng lại rồi.

Thân mình cô lóe lên, rất nhanh đã ở trước mặt Dạ Lăng Mạc.

Tay trái đánh một quyền lên ngực đối phương. Chân phải lại tiếp tục đánh tới thân dưới của hần. Tốc độ cô nhanh mà chuẩn.

Dạ Lăng Mạc khẽ nhíu mày, tay phải chống xuống sô pha, nháy mắt xoay người tránh khỏi đòn tấn công của Phượng Từ Hề.

Đáng chết, lại có thể tránh được! Phượng Từ Hề ở sâu trong nội tâm muốn phát hỏa.

“Ai ư, tiểu gia —— tôi thế mà nhìn lầm, người đẹp ở chỗ nào, rõ ràng là nữ tu la!” Từ Thanh Trạch bị thay đổi bất ngờ mà thoáng chút kinh ngạc, đáng về bất cần đời chẳng chút lo lắng, ngược lại tăng thêm vài phần hứng thú cùng kích động.

Cô gái này rốt cục từ nơi nào mò ra vậy, lại dám ra tay với lão đại, hơn nữa, ra tay chiêu chiêu đều sắc bén, xuống tay rất chuẩn nữa chứ!

Đã rất lâu rồi không thấy lão đại tự mình ra tay.

Hôm nay quả là có phúc hưởng mà! Thực sự quá hạnh phúc rồi!

Hần cầm lấy một đĩa hạt dưa, tìm một góc ngồi, nhếch chân bắt chéo thưởng thức màn biểu diễn đặc sắc.

"Lá gan của cậu cũng lớn nhì!" Đường Hiểu Phong ngồi bên cạnh hần, cánh môi khẽ mở nhàn nhàn phun ra một câu.

"Ừm!" Từ Thanh Trạch nhún vai, trên mặt treo lên một nụ cười không kiềm chế được, viên kim cương trên khuyên tai ở dưới ánh đèn phòng tán ra ánh sáng trong suốt: "Đây không phải là to gan mà là tin tưởng lão đại, cậu không hiểu đâu"

“.....” Đường Hiểu Phong khẽ nhếch khóe miệng, người này thật nhiều lời

“—— —— ——” Phượng Từ Hề tùy tay lấy mấy vật nhỏ trên bàn ném về phía Dạ Lăng Mạc.

Trên mặt đất, trên sô pha chỉ còn lại một mảng hỗn độn đến đáng thương.....

Đáng tiếc, đều bị Dạ Lăng Mạc tránh được.

Đến góc áo cũng không chạm đến được!

Lúc mới gặp Dạ Lăng Mạc, Phượng Tử Hề đã biết người đàn ông này rất mạnh.

Chỉ là chưa từng nghĩ tới hắn lại mạnh như vậy!

Cho dù có khôi phục lại thân thủ kiếp trước thì cô vẫn không phải đối thủ của hắn.

Thế lực của Phượng Tử Hề dần dần bị suy giảm, trên trán đã rịn ra không ít mồ hôi lạnh, tố chất thân thể của nguyên chủ thật quá kém!

Đối thủ là đám tân binh thì cô còn có thể dễ dàng đánh bại. Còn cùng với tên đàn ông này đấu, chỉ chịu thiệt về mình mà thôi!

Không được, phải rút quân thôi!

Dạ Lăng Mạc dường như hiểu được suy nghĩ của Phượng Tử Hề, bàn tay thon dài hữu lực nhanh như chớp đánh về phía cô.

Thân thể mềm mại như không xương của Phượng Tử Hề nhanh chóng khom lưng xuống 180°, tránh đi một chiêu này.

Ngay sau đó, cô vron chân phải, hung hăng đá về phía Dạ Lăng Mạc.

Xem hai người đấu mãi, ánh mắt Từ Thanh Trạch hiện lên vẻ khó tin, cô gái này vậy mà có thể cùng lão đại đánh hơn 20 chiêu?

Không tồi, thật sự không tồi!

Quái quỷ nhất chính là, nhìn hai người này, đáng chết, thực xứng đôi!

Quả thực là trời đất tạo một đôi!

Từ Thanh Trạch đáy mắt hiện lên kích động, cô gái này, có cá tính, có quyết đoán!

“Bang ——” Đường Hiểu Phong đập một cái lên đầu Từ Thanh Trạch, ánh mắt cảnh cáo nhìn hắn: “Lại suy nghĩ linh tinh cái quỷ gì thế?”

Từ Thanh Trạch duỗi tay xoa xoa cái đầu bị đánh, tràn đầy tức giận nhìn về phía tên kia: “Đường Hiểu Phong, ông đây nhin cậu lâu lắm rồi đấy nhé!”

“Rồi sao? Muốn đánh nhau?” Trong mắt Đường Hiểu Phong lộ ra tia khinh bỉ, nhướn mày hỏi.

“.....” Quả bóng Từ Thanh Trạch lập tức xì hơi*, tức giận đến không muốn nói chuyện.

(* nguyên văn là: Từ Thanh Trạch héo

Tui: T_T, mị chẳng suy nghĩ gì cả)

Đánh nhau?

Hắn sao dám đánh nhau?

Hắn không phải kẻ biến thái cuồng chịu ngược!

Chỉ là, tâm trạng không tốt làm sao giải tỏa?

“_____”

“Rầm_____”

Chiếc đèn thủy tinh xa hoa như những bông tuyết khẽ bay xuống, nghịch ngợm, tùy ý phiêu lãng.

Ánh sáng âm đạm chiếu rọi khắp gian phòng, tản ra hơi lạnh.

"Cô là ai?" Giọng nói lười biếng lại mang theo ý ra lệnh lạnh lùng khiến người ta sợ hãi cất lên.

“Hừ ——” Phượng Tử Hề hừ lạnh một tiếng: “Đàn ông chết tiệt, đàn ông thúi, tiện nam nhân, ta mới không nói cho ngươi biết!”

Lời này vừa nói ra khiến hầu người ngồi xem diễn này giờ như bị sét đánh, biểu tình đại cả ra, ánh mắt đều trống rỗng.....

Cô gái này quá..... quá uy phong rồi!

Ánh mắt Dạ Lăng Mặc lạnh đi, cả người tản ra hơi thở địa ngục, giọng nói lạnh thấu tận xương khiến người ta rùng mình: “Tìm —— chết ——”

Phượng Từ Hề giờ tay lật cái bàn trước mặt, đáy mắt hiện lên một tia giảo hoạt. Bây giờ không chuẩn thì đợi đến khi nào!

Hai chân Dạ Lăng Mặc nhảy lên, lướt qua cái bàn, nhanh chóng đuổi theo.

“A —— chạy —— chạy —— cô gái kia lại dám ở ngay trước mặt lão đại mà bỏ chạy? Mau, đuổi theo xem!” Từ Thanh Trạch lộ ra ý cười kích động, giống như vừa được tiêm máu gà vậy, cái đĩa trong tay cũng dùng sức mà ném đi, vẽ ra một đường cong mê người.

Lời vừa nói, người cũng ra đến cửa rồi!

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Quân Bì: Ông Xã Kiêu Ngạo Sủng Có Thời Hạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Nó cũng là con gái của ông mà!

Bóng dáng Phượng Từ Hề nhanh chóng xuyên qua màn đêm, ánh mắt sáng ngời lấp lánh tinh quang.

Dạ Lăng Mặc tỉnh lặng đuổi theo phía sau.

Mất thấy khoảng cách hai người càng lúc càng gần, trên mặt Phượng Từ Hề lộ ra ý cười giảo hoạt, tinh thần càng trở nên hăng hái vọt nhanh vào trong WC nữ.

Khuôn mặt tuấn lãng của Dạ Lăng Mặc vẫn chẳng có chút thay đổi nào, đôi mắt thâm thúy không có chút dao động, vươn tay thon dài đẩy cửa bước vào.

Từ Thanh Trạch đuổi theo phía sau trừng lớn mắt, nuốt nuốt nước miếng, lão đại xông vào?

Thật quá điên cuồng rồi mà!

“A —— biến thái ——” bên trong truyền ra tiếng hét chói tai cũng những tiếng la kinh hoàng của mấy cô gái.

Hai cô gái nhìn thấy Dạ Lăng Mặc xông tới sợ đến mức sắc mặt tái nhợt, cả người rùng mình, giống hệt chú thỏ nhỏ gặp phải đại sói xám.

Cả người Dạ Lăng Mặc tản ra hơi thở lạnh băng, cự tuyệt người khác tiến đến gần.

Hai cô gái đang sợ hãi kia dường như chẳng tồn tại trong mắt hắn.

Hắn gõ từng nhịp, từng nhịp lên cánh cửa. Bên trong không có người đáp lại, nhẹ nhàng đẩy ra, cánh cửa liền mở. Từng phòng, từng phòng.

Chỉ còn có cánh cửa cuối cùng vẫn đang khép chặt.

“Mở cửa ——” giọng nam trầm thấp vang lên, vẳng vát có mùi hương vang đồ, làm cho người ta trầm mê.

Lúc mà cô gái vốn đang sợ hãi kia nhìn rõ dáng vẻ Dạ Lăng Mặc, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc cùng si ngốc, giống như mới bị sét đánh, lảo lảo tự nói: “Thực đẹp trai!”

Cô và người bạn bên cạnh cùng một dạng ngẩn ngơ, quả là một mỹ nam lạnh lùng có khí thế!

Chỉ là cả người lại mang hơi thở lạnh lẽo làm cho hai người họ chùn bước.

Bọn cô quả là rất thích trai đẹp nhưng lại càng yêu tính mạng của mình.

"Anh đẹp trai —— bên trong còn có người!" Cô gái mặc áo xanh đứng cách Dạ Lăng Mặc hai trượng*, đỏ mặt hơi hơi cúi đầu, lên tiếng nhắc nhở.

(*2 trượng gần bằng 7m)

Bọn cô có phải hiểu lầm chuyện gì rồi không?

Người đẹp trai như vậy sao có thể là biến thái được chứ?

Đuôi mày Dạ Lăng Mặc hơi nhú lại, nâng chân phải lên đá mạnh một cái.

“Bang ——”

“Phanh ——”

Tiếng trước là tiếng cây chổi rơi xuống, tiếng sau là tiếng cánh cửa tội nghiệp bị đá ra.

“Người đâu —— vừa mới còn ở đây mà?” Cô gái áo xanh thấy bên trong trống không, khuôn mặt khẽ nhú lại.

Cánh môi mỏng gọi cảm của Dạ Lăng Mặc mím lại thẳng một đường thẳng, ngẩng đầu nhìn về phía cửa sổ trước mặt, cô nàng giảo hoạt kia là chôn ra từ đây!

Hắn nhón chân, vươn đầu vừa đúng lúc nhìn thấy Phượng Tử Hề đang nắm chặt ống nước trượt xuống.

“Người phụ nữ chết tiệt —— tôi sẽ không để cô yên đâu!” Hắn nghiêng răng nghiêng lợi mà nói.

“Xi —— ai sợ ai a!” Phượng Tử Hề hừ lạnh một tiếng.

Sau khi chạm đất liền ngẩng đầu nhìn tên đàn ông đang tức muốn hộc máu kia vươn ngón tay cái ở trong không trung quơ quơ, sau đó đảo lại, giọng điệu châm chọc: “Hừ —— lợi hại thì đã làm sao, còn không phải vẫn bị bà đây chơi cho một vố sao!”

Trên người Dạ Lăng Mặc lại tản ra hơi thở âm trầm đáng sợ, nếu không phải cửa sổ quá nhỏ, khẳng định hắn sẽ không chút do dự nhảy xuống.

“Lão đại, lão đại ——” bên ngoài truyền đến giọng nói dồn dập của Từ Thanh Trạch.

Dạ Lăng Mặc thu lại sự tức giận vừa tràn ra ngoài, cất bước trở ra.

Hai cô gái nhìn dáng người cao ráo kia đến mức si ngốc, trên đời này sao lại có một người đàn ông hoàn mỹ đến thế kia chứ.

Bọn họ thật hâm mộ cô gái kia.

Mặc dù có mạo hiểm nhưng ít ra khiến cho người đàn ông ấy nhớ rõ.

Nhưng bọn họ lại chẳng có cái dũng khí ấy!

“Lão đại, lão đại, tin tức có nhầm lẫn!” Từ Thanh Trạch nhìn thấy bóng dáng Dạ Lăng Mặc lập tức xông đến đón.

Mất lại ở sau lưng hắn đảo tới đảo lui mấy vòng, kì lạ, cô gái kia đâu?

Chẳng lẽ chạy thoát rồi?

Dạ Lăng Mặc cũng chẳng thèm quan tâm đến bộ dạng bát quát của Từ Thanh Trạch, đuôi mày kiếm hơi nhú lại, giọng nói trầm thấp khiến người ta thật áp lực:

" Có chuyện gì?"

“Bên trên vừa gọi điện đến nói bọn Ác Long hoãn thời gian giao dịch rồi, rồi đến ngày nào thì vẫn chưa rõ!” Đường Hiểu Phong đi trước vài bước, trên mặt lộ ra ý cười như gió xuân.

“_____” Từ Thanh Trạch cúi đầu không nói, Ác Long quá giảo hoạt!

Dạ Lăng Mặc đuổi ấn lên ấn đường, trong đôi mắt đen lóe lên một tia lạnh lẽo, chẳng lẽ, Ác Long đã biết được điều gì?

Trên bầu trời, những ngôi sao lấp lánh tựa như những viên kim cương lộng lẫy đang tỏa ra ánh sáng làm lóa mắt người ngắm nhìn.

Phượng Tử Hề đôi tay ôm ngực, nhẹ nhàng đập từng bước chậm chậm trên đường

Cô ngẫu nhiên ngân nga một giai điệu êm tai, rồi lại bất ngờ ngửa đầu cười to.....

Mặt trăng dường như cũng chia sẻ niềm vui với cô, càng trở nên sáng ngời.

Chỉ là, tâm trạng có vui đến mấy bước lên cửa nhà cũng lặn mất tăm.

“Đứng chết chôn ở đó làm gì, còn không mau gọi điện thoại cho cái nghịch nữ kia?” Bên trong truyền ra giọng nói cực kì tức giận của Phượng Kim Hải.

“Đã gọi rồi nhưng không có ai bắt máy cả!” Lòng Liễu Duyệt cũng nóng như lửa đốt, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì nữa!

Chỉ nói mấy câu đã đẩy hết mọi chuyện lên người Hề Hề, thật không công bằng với con bé!

“Đây là con gái tốt mà bà sinh ra đó!” Phụng Kim Hải nắm lấy cái ly trên bàn trà ném về phía Liễu Duyệt.

“Bang ——” Cái trán trắng nõn của Liễu Duyệt nháy mắt sưng lên một cục.

Đau đến nước mắt trào ra!

“Nó cũng là con gái của ông mà!” Liễu Duyệt chán nản nhìn Phụng Kim Hải đang nổi trận lôi đình, trong mắt chỉ còn một mảng tĩnh mịch, dùng hết sức bình sinh hét lên.

Nên tỉnh lại đi thôi!

Người đàn ông này là một người chồng tốt, một người cha tốt, nhưng lại không phải là đối với bà và Hề Hề!

Đường Nhu vốn đang ngồi một bên thấp giọng thút thít kinh ngạc nhìn Liễu Duyệt, bà ta dám dùng giọng điệu đó nói chuyện với lão gia sao? Không sợ ông ấy li hôn bà ta?

Phụng Kim Hải trừng mắt mở to, sững sờ không dám tin, cảm thấy bản thân dường như gặp phải ảo giác rồi!

Từ khi Liễu Duyệt gả vào Phụng gia tới nay vẫn luôn là ăn nói nhỏ nhẹ, dịu dàng hiền huệ, cừ chi nhân nhã.....

Mặc dù biết ông ta ở bên ngoài bao nuôi nhân tình, bà cũng chưa từng như vậy, tê tâm liệt phế, đau đớn tận cùng, bị phản diện ung*.

(*cả ba câu thành ngữ đều ý chỉ cực kì đau lòng)

Phụng Từ Hề đứng ở ngoài cửa, khuôn mặt tuyệt mỹ không lộ chút biểu tình gì, ánh mắt thanh mà sâu tựa như sao biển, bên trong ngưng tụ tràn đầy khí lạnh.

“——” cô nhắc chân đá một cái, trong không gian đã vang ra tiếng đinh tai nhức óc.

Mọi người trong phòng đồng thời cùng quay lại, liền thấy Phụng Từ Hề mặt chẳng chút biểu tình đứng ở cửa. Độ ẩm trong phòng lại vì sự xuất hiện của cô mà lạnh đi mấy độ.

Ánh mắt lạnh lẽo như sông băng Bắc Cực.

Cô, khí thế bức người, ưu nhã cao quý, giống như là nữ hoàng cao cao tại thượng, còn bọn họ lại như những thân dân nhỏ bé không đáng nhắc đến.

Mấy người Phụng Kim Hải bị chấn động đến không nói lên lời, thậm chí còn sinh ra xúc động muốn quỳ xuống bái lĩnh

Khóe môi Phụng Từ Hề gọi lên đường cong khát máu, giống như một nữ tu la có thể giết người trong chớp mắt, từng bước từng bước tiến đến gần Phụng Kim Hải, giọng nói ôn nhu mà lạnh lẽo khiến người ta sợ hãi: "Nói thế nào cũng là một người đàn ông, đừng có mà suốt ngày chỉ biết trách mắng phụ nữ như thế!"

Vừa dứt lời, cũng chẳng thèm cho Phụng Kim Hải cơ hội mở miệng, ánh mắt đã chuyển sang phía Đường Nhu, giọng nói lạnh nhạt mà cực kì sắc bén, không chút lưu tình khĩa mạnh vào trái tim kẻ địch: "Tình nhân ấy mà, thì vĩnh viễn chỉ là tình nhân thôi, đừng tưởng ông ta che chở cho bà thì muốn làm cái gì thì làm, chọc đến tôi, chết như thế nào cũng không biết đâu!"

"Mày____mày____mày____"

Sắc mặt Phụng Kim Hải lúc đỏ lúc xanh, tức đến tím cả mặt, khí huyết xông lên tận não, chỉ vào Phụng Từ Hề, cả người run run không ngừng, trong mắt bùng lên ngọn lửa tức giận: "Nghịch nữ, mày cầm miệng lại cho tao, Phụng gia còn chưa tới phiên mày làm chủ, tao đối tốt với ai, là chuyện của tao, mày làm gì có tư cách quản!"

“A ——” Phụng Từ Hề cười lạnh một tiếng, trong mắt không hề gợn sóng, bộ dạng bình tĩnh mà lười nhác làm người ta khiếp đảm.

“Ông cũng làm gì có tư cách mà nói mấy lời này, lúc trước tập đoàn Phụng thị lâm vào nguy cơ, nếu không phải có ông ngoại ra tay cứu giúp, hiện tại làm gì còn Phụng gia, mà ông, vong ân phụ nghĩa, qua cầu rút ván!” Ánh mắt sắc bén của Phụng Từ Hề chiếu thẳng lên người Phụng Kim Hải, trên người hơi thở cũng dần biến đổi, tựa như ác ma bước ra từ địa ngục.

Phụng Kim Hải trừng mắt nhìn Phụng Từ Hề, ký ức năm xưa như sóng biển mà vỗ lại.

Trong lòng xuất hiện hoảng loạn cùng sợ hãi mà xưa nay chưa từng có.

Phụng Từ Hề khinh thường liếc nhìn bộ dạng kinh hoàng của Phụng Kim Hải, tiến đến chỗ Đường Nhu, đưa tay nâng cằm bà ta, giọng nói dịu dàng mà lại lạnh thấu xương: "Tiểu tam, bà thật sự cho rằng ông ta cưng chiều bà đến cái gì cũng không cần sao? Bà và Phụng Lăng Hiên chẳng qua chỉ là kí sinh trùng ở Phụng gia mà thôi, rõ ràng chỉ là một con gà rừng xấu xí, bay lên an ổn vài ngày lại cho rằng mình thực sự là phượng hoàng rồi!"

Chương 10: Làm mẹ thì sẽ trở nên mạnh mẽ (1)

Phượng Từ Hề tiến về phía trước một bước, Đường Nhu lại lùi về phía sau một bước.

Trên trán bà ta đã rỉ ra từng giọt mồ hôi lớn, cả người không tự chủ mà run rẩy, nước mắt trên mặt dưới ánh đèn mà tỏa ra ánh sáng lấp lánh.

Thật là điềm đậm đáng yêu, bộ dạng khiến người ta nhìn thấy là thương, khiến đàn ông không kìm lòng được muốn ôm vào lòng bảo vệ.

Mà ở trong mắt Phượng Từ Hề lại chính là một đóa bạnh liên hoa giả tạo ưu lam bộ làm tịch

Cô lạnh lùng cười, bàn tay nắm cằm bà ta càng tăng thêm sức, giọng điệu sắc như dao: "Có biết Phượng Lăng Hiên đã làm gì không?"

Không đợi Đường Nhu trả lời, Phượng Từ Hề lại cười lạnh một tiếng: "A _____ tuổi còn nhỏ mà không học cái tốt, lại dám hạ được với ta, nếu không phải ở quân doanh học được chút bản lĩnh vậy thì trong sạch của ta đã bị đứa con trai âm hiểm dối trá của bà hủy hoại rồi!"

Đường Nhu trừng lớn mắt, đáng vẻ bị đã kích nặng nề nhìn Phượng Từ Hề lắc đầu: "Không phải, không phải như vậy, mày bôi nhọ Lăng Hiên!"

Liễu Duyệt bất động tại chỗ, đại naiz trống rỗng, mắt đỏ lên, lẩm bảm tự nói: "Thật quá đáng!"

Vừa đúng lúc, Phượng Lăng Hiên từ trên lầu đi xuống, trong mắt tràn đầy hận ý cùng sợ hãi: "Phượng _____ Từ _____ Hề!"

Phượng Kim Hải nghe được giọng nói, trong lòng giật mình, lập tức tiến tới quan tâm hỏi: "Lăng Hiên, cơ thể con vẫn còn chưa khỏi hẳn, nên nghỉ ngơi nhiều một chút!"

Lúc Phượng Lăng Hiên được đưa về Phượng gia, toàn thân **, sắc mặt tái nhợt, khóe miệng bầm tím....

(Đừng hỏi tui toàn thân làm sao, bởi vì tui cũng không biết đâu, ở nguyên gốc cũng y xì ở đầu ** như vậy đó)

Dường như đã bị thương nghiêm trọng! Nhìn hấn hơi thở thoi thóp, cả nhà đều sợ đến mức tim muốn nhảy cả ra ngoài.

Phượng Từ Hề chẳng chút ý tứ mà ngoáy ngoáy lỗ tai, không chút để ý liếc nhìn Phượng Lăng Hiên, đang định châm chọc hấn một trận lại thấy Liễu Duyệt giống như điên rồi lao vào hấn.

Vươn tay ra sức mà dấm lên ngực hấn, đứt từng khúc ruột gào lên: "Tại sao lại làm vậy với Hề Hề, con bé đã làm gì các người kia chứ, mày cùng mẹ mày đều không phải là người tốt, các người đều là kẻ độc ác, hôm nay tôi nhất định phải đuổi các người ra khỏi Phượng gia!"

Nếu không phải quá đau lòng, nếu không phải quá thất vọng, một Liễu Duyệt luôn luôn ôn nhu sao có thể trở nên như vậy.

Phượng Từ Hề thoáng chút kinh ngạc, sâu trong lòng lại dâng lên vài phần hạnh phúc cùng ấm áp, âm thầm than nhẹ: Làm mẹ thì sẽ trở nên mạnh mẽ a!

"A —— tiện nhân, tao đánh chết mày!" Đường Nhu thấy vậy cũng bị kích thích, chạy như bay qua muốn đánh Liễu Duyệt.

Đáng tiếc, Phượng Từ Hề chẳng cho bà ta bất kì cơ hội nào. Tiện tay cầm lấy gạt tàn trên bàn ném một cái, vẽ ra một đường cung vô cùng xinh đẹp.

"A ——" tiếng hét đau đớn vang lên, ngay sau đó là tiếng pha lê rơi xuống đất.

Vết máu chói mắt mà quuyền rũ dính trên làn tóc, từ từ chảy xuống dưới cổ

Phượng Lăng Hiên nhanh chóng phản ứng lại, hung hăng đẩy Liễu Duyệt ra, đẩy mắt tràn lên tia sát khí: "Cút!"

Vừa mới bị Liễu Duyệt bắt ngờ phát điên xông tới, hấn nhất thời không phản ứng lại kịp.

Một người luôn nhu nhược, sợ phiền phức lại nhất gan trong nháy mắt biến thành cọp mẹ, chuyển biến này cũng quá lớn rồi!

Liễu Duyệt bị đẩy ra, thân mình mất cân bằng, hai chân theo bản năng mà lùi lại mấy bước

"Phanh ——" một cái ngã xuống đất.

Đáy mắt Phượng Từ Hề lan tràn ý lạnh có thể che trời lấp đất, đôi tay nắm chặt khuỷu tay, cực nhanh đến bên cạnh Liễu Duyệt đỡ bà dậy.

Sau đó, lại nhanh chóng đi đến trước mặt Phụng Lăng Hiên, nhắc chân đá tới bụng của đối phương.

Tốc độ của cô quá nhanh, mọi người còn chưa kịp nhìn thấy động tác gì đã nghe được tiếng "phốc", phun ra một ngụm máu tươi.

“Nghịch nữ —— nghịch nữ ——” Phụng Kim Hải tức giận đến xanh tím cả mặt, môi run run, cả người cũng đều run rẩy.

Đường Nhu vốn dĩ đã bị Phụng Tử Hề tra tấn đến sức cùng lực kiệt, tinh thần hoảng hốt, thấy một cảnh như vậy, trái tim nhảy lên một cái trực tiếp ngất đi.

Về mặt Phụng Lăng Hiên tái nhợt đau đớn, ánh mắt như rắn độc nhìn chăm chăm vào Phụng Tử Hề, ngực phập phồng lên xuống, hiển nhiên tức giận không hề nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Quân Bi: Ông Xã Kiêu Ngạo Sùng Có Thời Hạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Chỉ giỏi gạt người!

Đường Nhu vì mất máu quá nhiều nên được đưa vào bệnh viện.

Phụng Lăng Hiên không có nguy hiểm gì, chỉ là tức giận quá mức mà ngất đi, không được bao lâu liền tỉnh lại.

Mà Liễu Duyệt lại như đã ném hòn vĩa đi đâu mất, ngây ngốc ngồi trên sô pha.

Trong đầu đều là nghĩ đến thân thủ mạnh mẽ cùng khí thế lạnh lẽo của Phụng Tử Hề.

Một tháng không gặp, Hề Hề đã thay đổi đến mức khiến cho người ta chẳng còn nhận ra nữa rồi.

Trong mắt Liễu Duyệt lấp lánh những tia sáng long lanh, trong lòng tràn đầy kiêu ngạo cùng tự hào, mặc kệ Hề Hề có thay đổi thế nào thì con bé vẫn là đứa con bà dứt ruột đẻ ra.

Lại nghĩ đến Hề Hề trước khi vào quân doanh, trong mắt Liễu Duyệt lại âm thầm đi vài phần, cả người như bị rút hết khí lực, hơi thở mỏng manh.

Phụng Tử Hề ngồi ở bên cạnh, muốn nói mà không dám nói, nhìn bà. Có nên nói ra sự thật hay không đây?

Trong lúc Phụng Tử Hề còn đang do dự, Liễu Duyệt đã áy náy cất giọng khàn khàn: "Hề Hề, mẹ thật có lỗi với con, nếu không phải mẹ đem con đây vào quân khu...."

Khóe miệng Phụng Tử Hề không kìm được khẽ giật giật, trên trán chảy xuống vài vạch đen, nhanh chóng cắt đứt lời bà: "Vào quân khu rất tốt, không chỉ rèn luyện được thân thể mà còn rèn luyện được ý chí!"

Nghe cô nói vậy, trong mắt Liễu Duyệt hiện lên kích động, bàn tay trắng nõn mà lạng ngắt xiết chặt bàn tay Phụng Tử Hề: "Hề Hề, con chịu tha thứ cho mẹ sao?"

Lúc trước Hề Hề sống chết không muốn vào quân đội. Còn tuyên bố ai dám ép cô vào quân đội sẽ đoạn tuyệt quan hệ với người đó.

Phụng Tử Hề nhìn dáng vẻ dè dặt của người phụ nữ trung niên trước mặt, trong lòng mắng nguyên chủ một trăm lần: Đồ ngốc! Ngu xuẩn! Có một người mẹ tốt như thế lại không biết trân trọng, còn muốn đoạn tuyệt khiến bà ấy đau lòng như vậy.

Phụng Tử Hề nở nụ cười rục rịch, trong mắt ánh lên tia âm áp: "Mẹ, con sao có thể trách người được, sau khi vào quân doanh, con mới phát hiện, bản thân thật sự thích hợp để làm quân nhân!"

Liễu Duyệt vui mừng gật gật đầu, lộ ra nụ cười hiền lành nở rộ như đóa hoa cúc, trong mắt tràn đầy những giọt nước trong suốt lấp lánh: "Tốt, tốt, mẹ biết Hề Hề của mẹ giỏi nhất mà!"

“_____” Phụng Tử Hề lặng thinh nhìn trời xanh.

Lời này thì thích hợp cô chứ chả có nửa điểm liên quan đến nguyên chủ!

Lần hai.

Phòng ngủ rộng lớn, đẹp đẽ.

Lấy màu trắng làm chủ đạo trên cả bốn bức tường, phối hợp với màu xám nội liềm khiến cho toàn bộ phòng ngủ tràn ngập cảm giác tươi mát, lại rất chân thật gần gũi.

Phượng Lăng Hiên tối tăm mặt mũi ngồi trên giường, hai mắt lạnh lẽo cực điểm

“Phượng —— Từ —— Hề ——” giọng nói rít qua khe răng, mang theo hận thù lạnh lẽo như muốn đem Phượng Từ Hề chém thành trăm mảnh.

“Phanh ——” Phượng Lăng Hiên phát điên cầm lấy khung ảnh bên cạnh hung hăng ném tới, giống như một con diều đứt dây rơi xuống, vỡ nát tan tành, phá thành mảnh nhỏ.

Ánh sáng vỡ vụn, rải rác khắp phòng, tạo nên loại áp lực u ám

Phượng Từ Hề hai tay ôm ngực, khóe miệng khẽ nhếch tạo một độ cong tà mị, cười như không cười nhìn kẻ đang làm trò.

Một lúc lâu sau, cô mới tới lên vài bước, giọng nói thiếu đánh vang lên: "Phượng Lăng Hiên, đừng nóng giận, nhất định phải giữ tâm trạng tốt một chút, so với những việc người đã làm với chị đây trước kia, những gì người phải chịu hôm nay, căn bản vẫn chưa tính là cái gì đâu!"

Nghe được thanh âm ác ma ấy, Phượng Lăng Hiên đột ngột ngắc đầu nhìn cô, trong mắt tràn đầy khó tin, giọng nói có chút run rẩy, lắp bắp: "Mày... mày làm sao vào đây được?"

Tay Phượng Từ Hề biến hóa vài cái liền xuất hiện một cây kim.

Ở dưới ánh đèn, tản ra ánh sáng lấp lánh.

Đáy mắt Phượng Từ Hề hiện tia giao hoạt, khuôn mặt trong trẻo lộ ra ý cười ma mị: "Chính là dùng cái này, đây chính là bảo bối nha, cứ đút vào xoay là được rồi!"

Nói thì dễ, làm mới khó, loại chuyện này cũng cần phải có kĩ xảo mới làm được a.

Phượng Lăng Hiên nén lại sự khiếp sợ trên mặt, đáy mắt lướt qua tia châm biếm, còn tưởng là thay đổi rồi, hóa ra vẫn giống như trước đây chỉ biết đi lừa gạt người ta mà thôi.

Đợi ngày nào đó, hẳn cũng phải lấy cái kim bạc, lén thử vào phòng Phượng Từ Hề xem thử bên trong có bí mật gì mới được.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Quân Bì: Ông Xã Kiêu Ngạo Sùng Có Thời Hạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Không có giáo dưỡng

Phượng Từ Hề nhìn bộ dạng đắc ý cùng khinh thường của Phượng Lăng Hiên cũng chẳng nói gì, khóe miệng chỉ gợn lên ý cười lạnh, tay phải vung lên vẽ ra một vòng cung hoàn hảo đánh thẳng huyệt đạo của hắn.

(Đây là điểm huyệt trong truyền thuyết nha)

Cô chẳng chút bận tâm tiến đến, môi đỏ khẽ nhếch, giọng nói nhàn nhạt giống như mặt hồ phẳng lặng chẳng có gợn sóng: "Ngu xuẩn! Chỉ biết tư tưởng tới những thứ không thuộc về mình!"

Nói rồi, yêu kiều xoay người, tiêu sái rời đi.

Tà váy đỏ rực trong không trung uốn lượn thành một đường cong mê người tựa như những cuộn sóng mãnh liệt bay nhảy.

Phượng Lăng Hiên cảm thấy cả người mình cứng đờ không thể động đậy, nhìn bóng người đã đi xa chợt thấy cuống quýt, môi không ngừng run rẩy, giọng nói phẫn nộ gầm lên: "Phượng —— Từ —— Hề —— thả tao ra, mày thả tao ra!"

Câu này vào trong tai người khác, vừa có chút tức giận muốn học máu, lại vừa có ái muội không rõ ràng.

Phượng Từ Hề đứng bên ngoài khẽ nhếch môi, sờ sờ chóp mũi, nhỏ giọng thì thầm: “Gọi hồn a!”

Sáng sớm ngày hôm sau, ánh mặt trời rực rỡ xuyên qua tầng mây chiếu tủa lên mặt đất, tản ra ánh sáng chói mắt.

Phượng Từ Hề bị thanh âm ồn ào đánh thức.

Cô khó chịu mở hé mi mắt, giọng nói ngái ngủ mang theo vài phần dụ hoặc cùng mộng lung: "Ồn chết đi được!"

Cô như con sâu nhỏ bò xuống giường, đáy mắt hiện lên tia lạnh lẽo, thay xong quần áo, mở cửa phòng to: "Kêu cái quỷ gì? Còn có cho người ta ngủ không hả?"

Mấy người đang âm ỉ trong phòng khách bên dưới nghe được tiếng hét đinh tai nhức óc không khỏi kinh hãi một chút.

Đường Nhu theo phản xạ dựa ngay vào người Phượng Kim Hải, gương mặt tái nhợt chẳng có tí sức sống nào, giống như lúc nào cũng có thể ngất đi được vậy.

"Ai vừa hét hả?" Anh trai Đường Nhu, Đường Cương vừa đến, khuôn mặt chữ điền, ánh mắt hung ác tựa một con sói hoang trong rừng.

"Là Từ Hề" Mặt Đường Nhu hơi sáng lên, nhỏ giọng thì thầm.

"Cái gì? Một con bé miệng còn hôi sữa mà dám nói chuyện với trưởng bối như vậy sao? Thật không có gia giáo!" Trong mắt Đường Cương hiện lên tia lạnh lẽo, cao giọng như sấm sét xông thẳng lên trời.

(Mợ, thế chắc để em gái đi làm tiểu tam thì nhà có gia giáo)

"____" Sắc mặt Liễu Duyệt tím lại, mấy kẻ này cũng quá đáng lắm rồi!

Phượng Kim Hải nghe vậy, trong lòng cũng khó chịu, nhưng yêu ai yêu cả đường đi, chỉ có thể yên lặng nuốt con giận này xuống.

Mà lúc này, Phượng Từ Hề một thân váy lam nhạt cũng đã bước xuống cầu thang, híp mắt nhìn về phía mấy người trong phòng khách, khuôn mặt tinh xảo hiện lên một nụ cười tà ác.

Tất cả mọi người không hện mà cùng run lên, cảm thấy thật kì quái, rõ ràng cười còn đẹp hơn hoa vậy mà lại khiến người ta ngoài sợ hãi cũng chỉ còn sợ hãi.

"Không có gia giáo?" Phượng Từ Hề thu lại nụ cười, mày hơi nhíu lên, lại nói: "Nói đến không có gia giáo sao so được với mấy người, mới sáng sớm đã quấy nhiễu giấc ngủ của người ta!"

"Mày____" Đường Cương trừng hau mắt, tức đến run cả người.

Phượng Từ Hề bĩu môi, ánh mắt dừng trên người Đường Nhu, chặn đứt lời đối phượng: "Người nhà tình nhân thì sao, cũng là kẻ chẳng có giáo dưỡng gì, thế nào, viện binh sao, đáng tiếc vô dụng thôi, anh trai bà cũng chỉ là con gà què!"

Liễu Duyệt trừng lớn hai mắt, vẻ mặt ngưỡng mộ nhìn Phượng Từ Hề: "____" thực giỏi!

"Mày vừa nói cái gì? Nói lại lần nữa thử xem!" Mặt Đường Cương canh mét, mắt tròn trừng đến muốn rớt cả ra ngoài, rống lên.

"Có nói một trăm lần cũng thế thôi, nhân tình thì có thể có giáo dưỡng sao, cho các người năm giây, còn không cút khỏi đây, đừng trách bà đây không khách khí!" Khi Phượng Từ Hề nói những lời này, mắt còn chứa một tia sát khí.

"____" Đường Nhu tức giận đến run cả người, trong mắt hận ý đã tràn cả ra ngoài, con nhỏ chết tiệt này, sao lại trở lên cường thế như vậy!

Bà ta cho rằng gọi cứu binh đến, con nhỏ này liền phải cúi đầu nhận thua, còn phải xin lỗi bà ta. Nhưng____

Con nhỏ chết tiệt này căn bản không thèm coi anh trai bà ta ra gì.

Cái gì mà không có giáo dưỡng? Không có giáo dưỡng, những lời này cứ như u linh vất vưởng quần lấy hai anh em họ Đường.

Trong mắt bọn họ trào ra ý lạnh muốn nghiêng trời lật đất, cả người mang theo sát ý tiến đến chỗ Phượng Từ Hề.

Editor lái nhái: mẹ kiếp, đọc chap này mà muốn sung huyết não. Cả đời chưa thấy ai vừa già tạo, vừa ngu ngốc, lại mặt dày như anh em cái bà Đường Nhu. Đã là tiểu tam vào nhà người ta lại cho rằng mình là bà lớn sao? Bị nạt không chịu được gọi anh trai đến giúp? Đúng là nực cười! Để tui chống mặt coi kết cục bà thế nào!

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Quân Bi: Ông Xã Kiêu Ngạo Sủng Có Thời Hạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Đánh gãy đầu gối

Phượng Từ Hề mặt lạnh không biểu tình nhìn hai người, khóe môi nhếch lên châm biếm, trong lòng cười lạnh liên tục: Hai kẻ này là đang muốn đánh cô?

Thân hình Đường Cương cao lớn thân hình phủ xuống như một bóng ma, ánh mắt lạnh lẽo ác độc, giọng nói lạnh thấu xương vang lên: "Liễu Duyệt, đây là con gái tốt cô dạy ra sao?"

Liễu Duyệt đứng bên ngẩng đầu nhìn hướng anh em Đường gia, trên mặt tuy vẫn bình tĩnh nhưng trong lòng lại rất sốt ruột, sợ hai người kia làm gì không hay với Hề Hề của bà.

Phượng Từ Hề có thể cảm giác được sự lo lắng của Liễu Duyệt, ngẩng đầu nhìn bà trấn an.

Tâm trạng bất an của Liễu Duyệt ngay lập tức biến mất, nhấp miệng chẳng nói lời nào, tiếp tục yên lặng đứng bên.

Ánh mắt Phượng Từ Hề sắc như dao, hơi thở trên người cũng dần biến đổi, tựa như ma quỷ từ địa ngục đi tới, giọng nói lạnh băng đâm thẳng vào lòng người: "Gia giáo Đường gia thật tốt, còn dạy ra được tiểu tam cơ mà. Anh em họ Đường các người bắt nạt mẹ con ta còn ít lần sao?"

Đường Cương sắc mặt tím tái, hô hấp không thông, mắt trừng như muốn lòi ra ngoài, duỗi tay chỉ vào Phượng Từ Hề, cánh môi run rẩy:

"Mày___mày___"

"Mày" nửa ngày cũng chẳng nói được một câu hoàn chỉnh.

Con bé chết tiệt này quả là có bản lĩnh khiến người ta tức chết!

Đường Lâm đứng ở trước mặt Phượng Từ Hề, ánh mắt tàn nhẫn. Hắn đứng đó, bên ngoài tựa như rất bình tĩnh, nhưng nội tâm lại như bị một hòn đá ném vào mặt hồ tĩnh lặng, bắn lên từng con sóng mạnh mẽ.

Tối hôm qua nhận được điện thoại của Đường Nhu, nói bị người Phượng gia bắt nạt.

Nghe vậy, hai anh em bọn họ sợ ngây người, nửa ngày sau cũng không kịp phản ứng.

Sau khi Đường Nhu gả vào Phượng gia, muốn gió được gió muốn mưa được mưa, chỉ có chuyện nó bắt nạt người khác chứ chưa từng nghe nói nó bị người khác bắt nạt.

Nhưng ——

Bọn họ nghe được cái gì?

Sau khi biết mọi chuyện, hai người hừng hực khí thế tựa như muốn thiếu rừng, hủy vật.

Vốn dĩ tối qua định tới thẳng Phượng gia, nhưng bởi vì Đường Nhu phải nhập viện nên đành áp chế lửa giận trong lòng, ở bệnh viện một đêm.

Sáng sớm hôm sau, hai anh em Đường gia nổi giận đùng đùng đi vào Phượng gia khởi binh vãn tội.

Sau đó, mọi chuyện liền xảy ra như vậy đây.

Phượng Từ Hề đảo mắt lạnh lùng nhìn anh em Đường gia, duỗi tay sờ cái bụng đói meo, khuôn mặt chẳng chút son phấn lộ ra vẻ thiếu kiên nhẫn, giọng điệu vẫn lạnh lẽo: "Còn chưa chịu rút?"

"Mày, tao đánh chết cái đứa không có gia giáo này!" Đường Cương sắc mặt xanh mét, bởi vì tức giận mà ngực phập phồng lên xuống, giờ tay phải lên không chút dấu hiệu đánh tới.

Liễu Duyệt sợ đến mức tim muốn nhảy ra ngoài, nước mắt cũng trào lên.

Phượng Kim Hải lại chỉ giống như con chim đá đứng yên một góc, trên mặt chẳng có chút dao động nào.

Đáy mắt Đường Nhu hiện lên tia đắc ý, nụ cười trên mặt càng lúc càng rõ. Hừ, tiện nhân, xem mày còn dám kiêu ngạo không!

Chỉ là nụ cười kia còn chưa rõ hẳn ra đã bị một màn trước mặt làm kinh ngạc đến mức mắt đều muốn rớt ra ngoài.

Chỉ thấy khóe môi Phượng Từ Hề giờ lên một độ cong tà mị, trong mắt mang theo nét tùy ý tựa như một chú ngựa hoang không thể thuần phục được, bàn tay trắng nõn tinh tế giữ chặt lấy bàn tay thô to của gã đàn ông: "Thật có bản lĩnh a, lại đi đánh phụ nữ cơ đấy!"

Chữ cuối cùng vừa thốt ra, cô liền buông tay đối phương, chân phải hung hăng đá xuống đầu gối của gã, giọng nói từ địa ngục phát ra bao trùm cả phòng

khách: "Lăn! Cút về Đường gia cho bà, đem cả tiểu tam kia về!"

“A ——” tiếng thét thê thảm mà bi thống vang lên, trên mặt Đường Cương hiện lên vẻ đau đớn vận vẹo, hai chân không khống chế được mà lùi lại phía sau mấy bước, cả người run rẩy.

Sắc mặt Đường Lâm biến đổi, vội vàng tiến đến, đỡ Đường Cương dậy: "Có sao không?"

"Gãy rồi! Đầu gối gãy rồi!" Trong mắt Đường Cương nào còn khí thế muốn khởi binh vấn tội, giờ đây chỉ còn lại sợ hãi tột cùng.

"Phượng Tử Hề, mày điên rồi sao?" Đường Nhu thấy anh cả của mình bị đánh, cũng chẳng thêm tiếp tục giả bộ cái gì nữa, lập tức nhảy ra rống to.

Phượng Tử Hề đối diện mức chửi còn tí kiên nhẫn nào, mắt khế nhú lại, tràn ra hàn ý lạnh lẽo làm người ta sợ hãi, giữ chặt tay Đường Nhu.

Ngay sau đó, có một tiếng "rắc" vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Quân Bi: Ông Xã Kiêu Ngạo Sủng Có Thời Hạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Đánh người

“A ——” giọng gào như heo chết vang khắp phòng khách, Đường Nhu đau đớn nhìn Phượng Tử Hề, trên trán mồ hôi ròng ròng.

Đáng sợ! Quả thực rất đáng sợ!

Phượng Tử Hề giống hệt như chó điên, gặp người liền cắn ấy.

Bà ta nào biết, nguyên tắc của Phượng Tử Hề chính là người không phạm cô, cô sẽ không phạm người, nếu người động vào cô, tất phải diệt tận.

Đường Lâm vốn vô cùng bình tĩnh, nhìn thấy một màn như vậy, nháy mắt xù lông lên, giờ tay hướng về phía Phượng Tử Hề đánh tới.

“Bang ——” thanh âm thanh thúy vang lên, trên khuôn mặt trắng nõn của Liễu Duyệt hiện lên dấu nắm bàn tay rõ ràng, khóe miệng chảy ra chút tơ máu.

Liễu Duyệt tỉnh lặng đứng đó*, nước mắt trong suốt đã trào cả ra, nhẹ nhàng vuốt nhẹ bên mách bị đánh, trong lòng mắng mỏ không thôi: Đường gia các người thật đáng hận!

(Nguyên tác là "điềm đạm đáng yêu" mà tui thấy kì quá nên lược bỏ nha)

Đường Lâm thấy bản thân đánh nhầm người, còn chưa kịp lên tiếng, Phượng Tử Hề đang nắm chặt tay Đường Nhu đã dùng sức đẩy về phía hấn.

Hai người vỡ vào nhau, lao đảo lui lại mấy bước. Tình thế vô cùng xấu hổ!

Mọi chuyện còn chưa kết thúc!

Mặt Phượng Tử Hề chẳng chút biểu tình nhìn chằm chằm Đường Lâm, ánh mắt thâm thúy không thấy đáy, cả người toát lên hơi thở lạnh lẽo của địa ngục.

Cô bước đến gần Đường Lâm, giờ tay, hung hăng giáng xuống, giọng nói lạnh lẽo như tuyết giống hệt như quỷ sai câu hồn: "Lớn không ra lớn, nhỏ chẳng ra nhỏ, có phải muốn đem Phượng gia hủy đi các người mới cam tâm?"

“Bang ——” tiếng bập tai thanh thúy vang lên dọa khắp phòng một lượt, mọi người đều trừng mắt nhìn Phượng Tử Hề. Sao cô dám, sao cô lại dám...?

Hai mắt Đường Lâm đỏ au, giống như mãnh thú mới thức giấc, hận không thể xé xác Phượng Tử Hề.

Mà Phượng Kim Hải vẫn đang ghen hòng nhìn Phượng Tử Hề trần trối, đầu óc trống rỗng, bên tai vang lên ‘rầm rập’, trên mặt dường như cảm thấy nóng ran, giống như cái tát kia vừa đánh thẳng lên mặt mình.

Lúc lâu sau mới phản ứng lại được. Hắn khí thế dào dạt đi đến trước mặt Phượng Tử Hề; hất cằm lên, trong mắt chẳng có chút tình cảm, chỉ có tức giận: “Phượng Tử Hề, mày thật giỏi a, đó là cậu của mày đó?”

“Xuy ——” Phượng Tử Hề cười lạnh một tiếng: “Bà đây không có cậu, đừng có mà nhận loạn người thân, ta không chịu nổi cái phúc ấy đâu!”

Đúng là không biết xấu hổ, cho rằng bản thân là ai kia chứ!

“Mày ——” Phụng Kim Hải tức giận đến nói không ra lời, ngực phập phồng bất lên xuống, đáy mắt hiện lên tia ác độc.

Nghịch nữ này càng ngày càng không coi ai ra gì!

Sớm biết như vậy, lúc trước sinh nó ra phải bóp chết rồi!

Phụng Tử Hề chẳng chút ý tứ trợn trắng mắt, đi đến trước mặt Liễu Duyệt, kéo tay bà đi về phía phòng bếp.

Vừa đi vài bước đã dừng lại, mặt không biểu tình nói: “Muốn ở lại Phụng gia, tốt nhất phải hiểu ra bản phận của mình, nếu không, cút!”

Mọi người đều hiểu, lời này, tuyệt đối không phải nói chơi!

Phụng Kim Hải chẳng chút sức lực nhìn theo bóng dáng Phụng Tử Hề, tưởng có thể dạy dỗ nó một phen, ai ngờ lại bị nó phản lại mấy đòn.

Con bé này, sao lại thay đổi nhiều như thế?

Đường Nhu thấy bộ dạng Phụng Kim Hải mãi không thay đổi, trong lòng có chút bất an, cảm giác sau này bản thân sẽ bị thua thiệt mất!

Đường Cương vẫn ngồi trên nền đất, ôm lấy đầu gối nà gào lên đau đớn.

Lúc này, Đường Lâm cũng không rảnh để quan tâm thái độ của Phụng Tử Hề, nhanh chóng đỡ Đường Cương dậy đưa đến bệnh viện

Đứng ở trên cầu thang xem toàn bộ quá trình, Phụng Lăng Hiên nắm chặt bàn tay, đáy mắt đen như bị che lấp mất, huyết thái dương hiện lên gân xanh, hận không thể đem Phụng Tử Hề băm làm trăm mảnh.

Đường Nhu ngẩng đầu lơ đãng nhìn vào cặp mắt chứa đầy hận thù kia, ngực nảy lên, có chút sợ hãi không tên với một Phụng Lăng Hiên như vậy.

Phụng Tử Hề cũng chẳng quan tâm bọn họ nghĩ gì, cô kéo Liễu Duyệt đi vào phòng bếp, luộc mấy quả trứng gà.

Cô đem vỏ trứng lột sạch, sau đó cẩn thận đem quả trứng lăn lên vết đánh trên mặt Liễu Duyệt

Hốc mắt Liễu Duyệt hơi hơi đỏ lên, trong lòng lại dâng lên hạnh phúc và cảm động xưa này chưa từng có. Hiện tại, bà cũng coi như đợi được khổ tận đến ngày cam lai rồi!

Hai giờ sau, Phụng Tử Hề xuất hiện ở hiệu thuốc Thần Nông.

Cô định dùng ki nghĩ để điều chế một ít thuốc có thể phải cần dùng đến sau này.

Lời tác giả (cut): chương sau sẽ gặp mặt nam chính nha, chỉ là phụng thức có hơi khác người một chút!

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Quân Bì: Ông Xã Kiêu Ngạo Sủng Có Thờ Hận* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Già trẻ đều ăn

Giữa trưa.

)))

Ánh nắng rực rỡ, tia sáng chiếu tỏa lóa mắt người ta.

Phụng Tử Hề cầm theo gói thuốc, đi vào khách sạn Bạch Vân.

Đại sảnh cực kì sang trọng, trang trí xa hoa, đèn pha lê rực rỡ, nền màu dày mà không thiếu phần sống động.

Phụng Tử Hề tìm một vị trí gần cửa sổ, gọi vài ba món bản thân thích.

Không thể không thừa nhận, khách sạn này làm việc rất chuyên nghiệp, hiệu suất đặc biệt cao.

Chưa đến 5 phút, người phục vụ đã mang đồ ăn đến. Mùi thơm ngào ngạt, màu sắc cuốn hút khiến cho người ta thèm nhỏ dãi.

Phượng Từ Hề ăn uống vui vẻ lại nghe thấy tiếng khóc từ đâu truyền tới.

Cô nhìn về phía tiếng khóc vang lên, thấy một cô gái về mặt đau đớn, tóc mái che khuất mắt đôi mắt cô nhưng nước mắt nóng bỏng vẫn theo sườn mặt chảy dài xuống.

Nhìn nghiêng một bên, hình như có chút quen mắt nhưng lại chẳng nhớ nổi đã thấy khi nào

Mà gã đàn ông bên cạnh thấy người xung quanh đều đang nhìn tới, khuôn mặt cực kì tức giận, hắn duỗi tay che miệng cô gái lại, cảnh cáo: "Khóc cái gì mà khóc, muốn tất cả mọi người đều chạy tới đây à?"

Cô gái kia lập tức im bất, liếc mắt đưa tình nhìn gã đàn ông, bàn tay non mịn bắt chặt tay hắn, dường như, chỉ có như vậy mới có thể cảm nhận được độ ấm của đôi phương: "Cao Tường, em thật sự thích anh, đừng đính hôn với Hàn Nhạc Nhạc được không?"

Giọng nói của cô gái vừa khẩn cầu lại vừa đợi chờ.

Phượng Từ Hề bĩu môi, chẳng chút ý tứ trợn mắt lên, trong lòng yên lặng nghĩ: "Đồ ngu!"

Yêu hay không yêu, chỉ cần nhìn mắt đôi phương sẽ rõ.

Trong mắt người kia nào có chút tình cảm nào, thậm chí còn có ghê tởm cùng chán ghét nữa kia.

Cao Tường khẽ nhủ thầm, nở nụ cười lạnh, dùng sức rút tay về: "Không đính hôn với Hàn Nhạc Nhạc, chẳng lẽ đính hôn với cô? Cô lấy đâu ra tự tin để nói mấy lời này thế?"

Hàn Nhạc Nhạc là đại tiểu thư của tập đoàn Vĩnh Thái, chẳng những xinh đẹp, gia thế lại còn không nhỏ.

Nếu đính hôn cùng cô ta, hắn có thể bớt được mười năm phấn đấu rồi.

"Cao Tường, trước kia anh nói sẽ chăm sóc em cả đời, chẳng lẽ đều là giả sao?" Lâm Vận đỏ mắt nhìn người đàn ông bên cạnh, trong lòng khó chịu như có ngàn vạn con kiến đang gặm nhấm.

Cao Tường lạnh nhạt nhìn cô ta, trong lòng không ngừng cười lạnh: "____"

Đúng là ngu ngốc! Lời nói của đàn ông mà đáng tin, heo mẹ cũng có thể leo cây!

Phượng Từ Hề cạ lời: "____"

Cái cô ngốc này đúng là.....

Thà tin tưởng trên đời này có quỷ cũng đừng có tin lời đàn ông nói!

Phượng Từ Hề nhẹ nhàng lắc đầu, tiếp tục ăn cơm của mình, chẳng thèm chú ý đến hai người kia nữa

Trong lòng lại suy ngẫm, giọng của cô gái kia hình như đã nghe ở đâu đó.

Đúng lúc này, một giọng nói chói tai lại truyền tới: "Lâm Vận, con hồ ly không biết xấu hổ này, A Tường đã là hôn phu của bà, mà lại dám hẹn hò với anh ấy, coi bà đây đã chết rồi sao?"

Tiền nhân này, đồ mắt, làm một bộ dạng điềm điềm đáng yêu cho ai xem chứ hả?

Hừ, Cao Tường là của cô, ai cũng không được phép dành!

Lâm Vận ngẩng đầu, cổ chấp nhìn cô gái mới đến: "Tôi không có!"

Cô không hẹn hò!

Cô chỉ muốn hỏi cho rõ ràng, vì sao Cao Tường lại muốn đính hôn cùng Hàn Nhạc Nhạc?

Lời thề năm xưa, hắn đã quên hết rồi sao?

"Không có? Không có sao lại xuất hiện ở đây?" Hàn Nhạc Nhạc cười lạnh một tiếng, bộ dạng hùng hổ dọa người.

Cao Tường thấy cô ta tức giận cũng vội vàng đứng dậy kéo ghế ra, khinh bỉ cùng chán ghét trên mặt cũng biến mất chẳng còn chút dấu vết, thay vào đó hoàn toàn là bộ dạng vui vẻ và lấy lòng: "Nhạc Nhạc, em sáng suốt, là cô ta quyến rũ anh chứ không phải anh quyến rũ cô ta, em không thể hiểu lầm anh được!"

Cao Tường sợ Hàn Nhạc Nhạc tức giận liền kéo Lâm Vận ra làm vật hi sinh.

Lâm Vận không tin nhìn người đàn ông kia: " ____ "

Hắn, hắn sao có thể đổi trắng thay đen như thế!

Phượng Từ Hề nghe được hai chữ "Lâm Vận", đáy mắt hiện lên tia khác thường. Bảo sao cô lại thấy giọng quen như thế, hóa ra là bạn học thời cao trung từ kiếp trước đây mà.

Tay phải cô hơi vuốt cằm, mày liễu nhũn lại, nếu đã là bạn học vậy thì phải giúp!

Mà quả thật, Lâm Vận trước kia cũng giúp cô rất nhiều.

Sau khi quyết định, Phượng Từ Hề nở nụ cười tà mị, chậm rãi đứng dậy đi qua, tay phải chỉ một cái, bộ dạng như kẻ lưu manh, giọng điệu châm chọc mang theo tia dụ hoặc: "Ai u, là ai thế kia? Đây không phải là đại tiểu thư của tập đoàn Vĩnh Thái thay đàn ông như thay áo, già trẻ đều ăn hay sao?"

Phượng Từ Hề lách cách nói âm lên.

Hàn Nhạc Nhạc tức đến sắc mặt trắng bệch, môi run rẩy: "Phượng Từ Hề, mày ăn nói bừa bãi, bạ đặt, tao sẽ nói cho ba tao!"

— — — — — lời nói ngoài lề — — — — —

Lời tác giả: Tình tiết có biến, chương sau nam chủ mới xuất hiện

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Quân Bi: Ông Xã Kiêu Ngạo Sủng Có Thời Hạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Ăn cơm chùa

Phượng Từ Hề cười lạnh, trong lòng chửi thầm: Thật mất mặt! Lớn đầu rồi còn chơi trò mách leo!

Nếu Hàn Nhạc Nhạc biết được suy nghĩ của Phượng Từ Hề khẳng định sẽ phun ra một ngụm máu tươi!

Mới hai mấy tuổi lại bị cô nói thành một bà cô già.

Hai mắt Lâm Vận sáng ngời, vẻ mặt kích động chẳng còn chút thương tâm nào cả. Cô đứng dậy đi đến trước mặt Phượng Từ Hề, vui vẻ: "Hề Hề, hai năm không gặp, thật nhớ cậu!"

Lúc vừa nghe được giọng nói quen thuộc ấy, cô còn cho rằng bản thân bị ảo giác, không ngờ lại là thật!

Sau khi tốt nghiệp cao trung, hai người cũng mất liên hệ.

Có bạn học nói Phượng Từ Hề sau khi học đại học năm nhất liền nghỉ học, có bạn học lại bảo cô đã xuất ngoại...

Liên hệ vài lần nhưng vẫn chẳng tìm được người

Phượng Từ Hề hơi hơi mỉm cười, mắt cong thành mảnh trăng non: "Đã lâu không gặp, cậu có khỏe không?"

Lời này vừa hỏi, Lâm Vận đã hơi hơi cúi đầu, trên mặt lộ ra nụ cười chua xót, nước mắt trào lên khóe mắt, lông mi cong vút cổ che dấu cảm xúc.

Đến khi ngẩng đầu lên lần nữa, cô lại nở nụ cười rục rờ, ánh mắt lấp lánh trong suốt, đang định lên tiếng bị Hàn Nhạc Nhạc chặn trước:

"Hóa ra tiểu tam này là bạn của mày, muốn biết nàng có khỏe không, cứ hỏi tao là được!"

Hàn Nhạc Nhạc châm biếm nhìn, đáy mắt hiện lên hận ý cùng chán ghét.

"Tôi không có!" Lâm Vận lại lên tiếng phủ nhận.

Trong mắt Cao Tường hiện lên tia kinh diễm, đúng là một người phụ nữ thực xinh đẹp!

Phượng Từ Hề không bỏ qua tia kinh diễm trong mắt Cao Tường, trong lòng cười lạnh, cái tên tra nam* này thì có gì hay ho kia chứ.

(*Tra nam là loại nam không ra gì, vong ân phụ nghĩa, phụ tình, lợi dụng tình cảm người khác, nói chung làm những gì tồi tệ)

Cô nhìn Hàn Nhạc Nhạc, ánh mắt tựa như sao trời thần bí, môi đỏ hơi gợn lên: "Hàn Nhạc Nhạc, cô nhiều chuyện cái gì? Tiểu tam? Nếu tôi nhớ không

lâm, cô cũng từng phá hoại gia đình nhà người khác mà nhỉ?"

Một câu trước, ngữ điệu tương đối nhanh, một câu sau, lại khiến cho đáng về không quan tâm cùng ánh mắt chằm biếm thiếu chút nữa biến thành oán khí giết người.

"Mày _____ mày nói láo!" Hàn Nhạc Nhạc tức đến mặt trắng bệch, người phát run.

Không kịp một thời gian, Phượng Từ Hề càng ngày càng kiêu ngạo!

Cao Tường sờ sờ chớp mũi, yên lặng đứng một bên, cố gắng thu nhỏ cảm giác tồn tại của bản thân.

Đây là trận chiến của phụ nữ, tốt nhất vẫn không nên dây vào làm gì!

Cao Tường đã sớm quên mất, mấy cô gái này vốn dĩ cãi nhau cũng bởi vì hấn.

Phượng Từ Hề nhún vai, trên mặt lộ vẻ vô tội: "Có sao, trước đây còn từng xuất hiện trên trang nhất báo giải trí, nhưng mà, sản nghiệp Hàn gia lớn chi ra một chút liên có thể xử lí rồi!"

Lâm Vận trừng mắt cứng lưỡi nhìn Phượng Từ Hề, trong đầu không ngừng mà hiện lên những lời này!

Trời a, cô ta sao lại là loại người như thế được chứ? Quá không có nhân phẩm rồi!

Lúc đầu còn cho rằng Phượng Từ Hề nói đùa, không để ý lắm. Giờ phút này nhìn đến Hàn Nhạc Nhạc kia sắc mặt cương cứng thù khăng định đây là sự thật rồi!

Lúc này, cô lại chẳng còn chút đau khổ vì bị thất tình, ngược lại lại có cảm giác vui sướng khi người khác gặp họa.

Chen chân vào gia đình người ta chứng tỏ người kia không có đạo đức

Một người không có đạo đức thì chuyện gì cũng làm ra được!

Hai mắt Cao Tường tối lại, hấn chỉ biết Hàn Nhạc Nhạc đã quen qua mấy người bạn trai nhưng chưa từng nghe nói cô ta lại đi phá hoại gia đình nhà người khác.

Nói qua rồi lại nói lại, cho dù biết, thì làm sao?

Chẳng qua chỉ là trao đổi lợi ích mà thôi! Hàn Nhạc Nhạc thích bề ngoài của hấn, mà hấn lại muốn đáng về cùng gia thế của cô ta.

Nếu Phượng Từ Hề biết suy nghĩ của Cao Tường, nhất định sẽ chửi ầm lên: "Cầm thú a, cầm thú!"

Đáy mắt Hàn Nhạc Nhạc xẹt qua tia sợ hãi, cô ta làm sao biết được, không phải ba đã xử lí chuyện này rồi sao?

"Phượng Từ Hề, tao đánh chết mày! Con tiện nhân, ai sai mày phá hoại thanh danh của tao!" Vài giây sau, khuôn mặt xinh đẹp của Hàn Nhạc Nhạc biến thành cực kì tức giận, gờ tay phải lên đánh liên tiếp.

Sắc mặt Lâm Vận tái lại, muốn ngăn nhưng không kịp.

Cô cho rằng cái tát kia sẽ đánh lên mặt Phượng Từ Hề. Thế nhưng, một màn sau lại khiến cô trừng mắt cứng lưỡi

Chỉ thấy Phượng Từ Hề cực nhanh nâng tay lên, không chút lưu tình giáng một tát lên mặt Hàn Nhạc Nhạc.

Tốc độ cực nhanh, khiến cho người ta hoảng sợ.

"Bang ——" thanh âm vang vọng toàn bộ đại sảnh.

Trên khuôn mặt trắng nõn của Hàn Nhạc Nhạc nhanh chóng hiện lên năm dấu tay, lớn nhỏ không đều, cực kì quỷ rũ.

Người Lâm Vận khê run lên: " _____ "

Hề Hề càng ngày càng bạo lực rồi!

Khóe miệng Cao Tường giật giật: " _____ "

Cô gái này thật đáng sợ!

"Mày _____ tao liều mạng với mày!"

Hàn Nhạc Nhạc trừng lớn mắt phần nộ nhìn Phượng Từ Hề, nước mắt đã dâng lên, vuron tay đánh về phía cô.

Phượng Từ Hề vốn định tặng cho Hàn Nhạc Nhạc một cú đập, nhưng nhìn thấy người phía sau lưng cô ta, sắc mặt đã biến, nghĩ cái gì cũng không được, chỉ có một chữ "chạy" hiện lên trong đầu.

Giám đốc khách sạn nhìn bóng cô gái đã chạy đi xa, gân xanh trên trán nổi lên: "Tính tiền! Cô còn chưa tính tiền đâu! Báo động! Báo động! Có người ăn com chùa*!"

(*vốn là com bá vương, kiểu hông chịu thanh toán á)

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Quân Bi: Ông Xã Kiêu Ngạo Sủng Có Thời Hạn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Đàn ông thú!

Phượng Từ Hề lao đảo một chút, thiếu chút nữa bỏ nhào xuống mặt đất: “_____”

Ai nói cô ăn com chùa!

Chẳng qua, ghi sổ tới nay trả tiền sau mà thôi!

Phượng Từ Hề thật rất muốn mắng mẹ nó, muốn an ổn ăn một bữa com cũng không được!

Lâm Vận tròn mắt há hốc mồm: “_____” đây là chuyện gì đang xảy ra vậy?

Hàn Nhạc Nhạc hít cảm lên, ánh mắt gian trần đầy kiêu ngạo, giống như khổng tước xòe đuôi: “_____” tiện nhân, mày cũng có ngày hôm nay!

Còn Cao Tường lại giống như bị sét đánh, ngây ngốc nhìn người đàn ông đứng phía sau Hàn Nhạc Nhạc.

Khuôn mặt tuấn mỹ, đôi mắt đen tựa chim ưng, ni cong vút càng tạo nét ma mị. Sống mũi cao gợi cảm, làn da trắng nõn càng làm nổi bật đôi môi hồng.

Hắn giống hệt như bậc đế vương cao cao tại thượng không thể chạm đến.

Người này là ai?

Hắn (Cao Tường) tự nhận mình là người tuấn tú, nhưng nếu so sánh với người này lập tức chỉ có thể nhận thua.

Mà nhìn biểu hiện của cô gái kia, dường như hai người quen biết nhau

Đuôi mày Dạ Lăng Mạc hơi nhú một chút, có chút ngoài dự tính, đúng là đi mòn gót giày tìm không thấy, đến khi đạt được lại chẳng tốn công.

Hắn cho rằng giữa chốn đông người Phượng Từ Hề sẽ không trốn, nào ngờ, người phụ nữ này không theo lẽ thường mà chạy!

Ngay khi Phượng Từ Hề bỏ trốn, hắn lập tức đuổi theo.

Đám đông lặng người hứng sương, đứng giữa trận gió hỗn loạn.

Từ Thanh Trạch nhìn thấy Phượng Từ Hề cũng có chút kinh ngạc, còn chưa kịp phản ứng lại thì cô đã chạy rồi. Mãi đến khi Dạ Lăng Mạc đuổi theo, hắn mới thu lại vẻ kinh ngạc ấy, lại nở một nụ cười chuyên nghiệp hướng về phía Lâm Vận. Nếu không nhầm thì cô gái này cùng người phụ nữ to gan lớn mật kia có quen biết nhau!

Cả người Lâm Vận run lên, cúi đầu nhìn xuống thấy cả người đều nổi da gà lên rồi: “_____”

Tên là có bệnh sao? Mắt vô thức nháy nháy

Phượng Từ Hề nghe thấy phía sau vẫn vang tiếng bước chân, yên lặng đem mười tám đời tổ tông nhà Dạ Lăng Mạc lên mắng một lần

Tên này thật đáng ghét!

Vì cái quái gì mà cứ đuổi theo cô vậy chứ?

Ba phút sau, bộ mặt băng sơn ngàn năm bất biến của Dạ Lăng Mạc lộ lên một tia kinh ngạc, người phụ nữ này rõ ràng là chạy nhìn giống như bình thường nhưng lại mang ẩn ý.

Rõ ràng giờ tay có thể với tới lại không thể nào bắt được!

Phượng Từ Hề đuổi tay lau mồ hôi trên trán, đáy mắt lộ ra tia đắc ý. Thật sự nghĩ cô dễ bị bắt lắm à? Nếu không phải do tố chất thân thể nguyên chủ quá kém thì cô đã sớm bỏ xa tên đàn ông kia mười tám con phố rồi!

Mà Phượng Từ Hề không hay, ngay lúc cô đang dương dương đắc ý, Dạ Lăng Mặc cũng tìm ra được quy luật chạy của cô rồi.

Giây tiếp theo, bàn tay thon dài dễ dàng xách cổ áo Phượng Từ Hề lên, giọng nói trầm trầm từ phía sau truyền đến: "Trốn a, sao không chạy nữa đi?"

Hai chân Phượng Từ Hề vấp quơ quào, tiếp tục chạy lên phía trước, đáng tiếc vẫn chỉ dậm chân tại chỗ mà thôi.

Sắc mặt cô tối lại, nha, tố chất thân thể của nguyên chủ quá kém, mới chạy chưa được bao lâu đã bị bắt rồi.

Nhớ lại mình ở kiếp trước, thân thủ nhanh nhẹn, bước đi quý dị, cả người đều là y thuật tinh vi, một mình đứng trên cho người ta ngưỡng vọng

Mà hiện tại, cô lại phải chạy đến mức bị đuổi theo ư?

Quả thật là rất mất mặt!

Nhưng mà, nói đi cũng phải nói lại, tên đàn ông này chẳng những được cái mã bên ngoài mà cũng rất thông minh, nhanh như thế đã bắt được cô rồi!

Nếu hai người không có mâu thuẫn, nếu không chừng còn có thể trở thành bạn bè đấy.

Đáng tiếc, hắn lại đắc tội với cô!

Ngay sau đó, Phượng từ Hề xoay người nhìn Dạ Lăng Mặc, nở nụ cười sáng lạn, đôi mắt trong động lòng người: "Anh đẹp trai, đừng vượt quá giới hạn, tốt xấu gì cũng giữ cho tôi chút mặt mũi đi!"

Vừa nói đã giãy giụa vài cái, muốn gạt tay hắn ra.

Khi bàn tay tinh tế trắng nõn chạm lên tay Dạ Lăng Mặc, cả người hắn tê rần, giống hệt như bị điện giật.

Hắn vốn luôn luôn không thích bị phụ nữ đến gần lại quên mất tức giận, trong lòng âm thầm tự chửi: "Tại sao không ném văng cô ta đi cơ chứ?"

Đúng lúc này, nụ cười trên mặt Phượng Từ Hề loáng cái đã biến mất thay bằng nét âm hiểm xảo trá.

Lợi dụng lúc Dạ Lăng Mặc sững sờ, cô sấn lại, cầm gói thuốc bột trong tay hung hăng đánh tới trên mặt hắn: "Hừ _____ người có phải đàn ông hay không, thế nhưng lại đi bắt nạt một cô gái nhỏ, đàn ông thú, đàn ông chết tiệt, đàn ông không biết xấu hổ!"

Dạ Lăng Mặc tức đến hộc máu, chỉ hoảng thần một chút đã bị cô lợi dụng.

Đang định ra tay, hắn lại bị người qua đường vây lấy, chỉ chỉ trò trò.

"Lớn lên nhìn tuần tú lịch sự, thế mà lại đi bắt nạt con gái nhà người ta!"

"Bảo cảnh sát đi, cho vào trại cải tạo mấy ngày!"

"Đàn ông mà bắt nạt con gái là đáng hận nhất, đúng là không có nhân phẩm!"

"_____"

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Quân Bi: Ông Xã Kiêu Ngạo Sủng Có Thời Hạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Nhị hóa* cuối cùng làm được chính sự rồi!

(*Nhị hóa: kẻ ngốc, tên ngốc)

Phượng Từ Hề hai tay khoanh trước ngực đứng bên ngoài đám đông, khóe miệng khẽ nhếch nở nụ cười tà mị, hừ, lấy nước miếng phun chết người!

Ngay sau đó cúi đầu nhìn túi thuốc, cả mắt bỗng chốc đều đen lại

Chỉ thấy nguyên liệu làm thuốc như tiên nữ rải hoa nhanh chóng bay tán loạn trên đất, phủ một mảng màu sắc rực rỡ

Đàn ông chết tiệt! Bà đây với người không đội trời chung! Phượng Từ Hề trong lòng hung hăng mắng mỏ.

Vài giây sau, cô chỉ có thể thở ra một hơi, cúi người ngồi xổm xuống nhặt đồng nguyên liệu lên.

Vì để không bị mấy cô lao công mắng là thiếu đạo đức, cô chỉ có thể làm vậy thôi!

Vài phút sau, một thân ảnh cao lớn phủ xuống trước mặt Phượng Từ Hề

Cô quay người muốn chạy nhưng vẫn chậm hơn người kia một bước.

Bàn tay rắn chắc của Dạ Lăng Mạc giữ chặt cổ tay cô, ánh mắt thâm thúy không chút dao động nhìn cô chăm chăm, khóe miệng nhếch lên nụ cười lạnh.

Hơi thở mạnh mẽ làm cho người ta sợ hãi làm xung quanh giảm đi mấy độ, giọng nói lạnh băng tựa như từ địa ngục vọng lại: "Cô là ai?"

Người bên dưới vẫn chưa tra được tư liệu về người phụ nữ này, đến bây giờ vẫn chưa rõ cô ta là ai.

Phượng Từ Hề nhú mày, mắt ánh lên vẻ thiếu kiên nhẫn, chẳng chút sợ hãi, khẽ nhếch môi: "Trước khi hỏi tên người khác không phải nên báo tên mình trước sao?"

Phượng Từ Hề có một ưu điểm, tình cảnh càng nguy hiểm cô lại càng bình tĩnh.

Ánh mắt lạnh lùng của cô quét một lượt khắp xung quanh lại thấy đám người vừa vây chặt ở đây không hiểu sao đã bỏ đi từ lúc nào.

Cô chẳng biết Dạ Lăng Mạc làm sao thoát khỏi những người đó, nhưng cô biết bây giờ bản thân không thể hoảng.

Nếu cô biết Dạ Lăng Mạc chỉ gọi một cú điện thoại những người kia lập tức chạy trốn thì không biết sẽ như thế nào đây.

Dạ Lăng Mạc có chút kinh ngạc trước thái độ của Phượng Từ Hề, không ngờ cô ta lại có thể bình tĩnh như vậy.

Phượng Từ Hề chẳng chút sợ hãi đứng trước mặt hắn, khuôn mặt tuấn mỹ chẳng có biểu cảm nào, đôi mắt sâu thẳm bình tĩnh đến đáng sợ làm cho người ta không nhìn được chút cảm xúc nào trong ấy, trên người như có như không lại tỏa ra khí lạnh.

Đuôi mày Dạ Lăng Mạc hơi nhú, tất nhiên không ngờ Phượng Từ Hề lớn mật thế.

Hai người cứ người nhìn ta, ta nhìn người, giống như đang đánh giá cái gì, ai cũng không lên tiếng.

Vì thế trên đường lớn xuất hiện một phong cảnh vừa đẹp để mà lại vừa quý dị. Khiến mấy người đi qua nhìn thấy không nhịn được giật giật. Đây là trò gì thế?

Từ Thanh Trạch chớp mắt, trên mặt lộ ra nụ cười quý dị, sau đó nhanh chóng móc di động ra, đang định chụp lại cảnh tượng đặc sắc này thì một giọng nói trầm trầm từ phía không xa truyền đến: "Chú dấm ——"

Tuy rằng chỉ có hai chữ nhưng lại ẩn chứa khí lạnh làm nghiêng trời lệch đất.

Tay Từ Thanh Trạch run lên, suýt nữa quăng di động xuống đất.

Đuối tay vỗ vỗ ngực, hần vội vàng đem điện thoại cất đi, trên mặt cười cười. Nhìn thế nào vẫn thấy có chút kì quái!

Ân, rất giống tiểu diện hồ*!

(*Con hồ biết cười- nham hiểm)

Hắn đến gần hai người, mắt đảo hoa mê người chớp chớp, giọng nói mát lạnh đặc biệt dễ nghe: "Phượng mỹ nữ, tôi là Từ Thanh Trạch, rất vui được quen biết em!"

Trên đường tới đây, Lâm Vận đã nói qua vài chuyện của Phượng Từ Hề

Phượng Từ Hề dường như chẳng nghe lọt lời hắn nói, ánh mắt lạnh lẽo quét qua người Lâm Vận, sau đó rũ mi mắt xuống, chẳng ai biết cô đang nghĩ cái gì!

Lâm Vận không phải kẻ ngốc, khi Từ Thanh Trạch giới thiệu bản thân đã biết mình bị hắn lừa.

Cái tên đàn ông không biết xấu hổ này vậy mà dám lừa cô hắn là bạn của Hề Hề

Cô ngẩng đầu nhìn Từ Thanh Trạch, trong mắt bùng lên ngọn lửa hừng hực, ngữ khí cực kỳ không tốt: "Kẻ lừa đảo, không phải anh nói mình là bạn của Hề Hề sao?"

Hai tay cô nắm chặt thành đấm, huyết thái dương nảy lên, hận không thể một quyền lên khuôn mặt kia.

Hàn Nhạc Nhạc đứng một bên hất cằm lên, trong mắt tràn đầy châm biếm, Phượng Từ Hề, trước khi nói người khác, hãy xem bản thân là hạng người gì đã đi!

Đôi mắt sâu thẳm của Dạ Lăng Mặc lóe lên, tùy ý buông tay Phượng Từ Hề, cánh môi mỏng gợi lên nụ cười cao thâm khó đoán, tên ngốc này cuối cùng cũng làm được chuyện chính rồi!

“Còn không đi mau?” giọng nói trầm thấp giống như hương vang đỏ thuần khiết, cảm lòng không đậu làm say lòng người.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Quân Bi: Ông Xã Kiêu Ngạo Sùng Có Thời Hạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Đồ Trúng thối!

Dạ Lăng Mặc mặt không biểu tình liếc Từ Thanh Trạch, đôi mắt sâu thẳm như hồ nước sâu không thấy đáy, môi mỏng gợi cảm khẽ dương lên, để lại một bóng dáng tiêu sái.

Hàn Nhạc Nhạc nhìn theo, rốt cục người đàn ông này là ai, sao cô ta lại chẳng có chút ấn tượng nào thế nhỉ?

Từ Thanh Trạch chớp mắt, lấy tay chỉ chỉ chính mình, xác định không nghe lầm, lập tức tung ta tung tăng đuổi kịp Dạ Lăng Mặc.

“Hề Hề, thực xin lỗi, mình không biết các cậu có mâu thuẫn.” Lâm Vận đáng vẻ hối lỗi, hơi hơi cúi đầu, không dám nhìn Phượng Từ Hề, giống hệt như đứa trẻ làm sai đợi người lớn trách phạt

“Phụt ——” mắt Phượng Từ Hề lóe lên một chút, nhin không được cười ra tiếng, hai năm không gặp, Lâm Vận vẫn chẳng thay đổi chút nào

Lâm Vận kinh ngạc nhìn cô gái trước mặt, không biết cô đang cười cái gì!

“Được rồi, đừng tự trách nữa!” Phượng Từ Hề chưa từng trách Lâm Vận, bởi vì cô biết, dựa vào bản lĩnh của gã đàn ông kia, chẳng qua mấy ngày có thể đào lên cả mười tám đời tổ tông nhà cô rồi.

Lời vừa nói ra, mắt Lâm Vận đã rực sáng, hai tay thân mật kéo tay Phượng Từ Hề: “Hề Hề, chúng ta tìm chỗ nào an tĩnh tâm sự chút đi!”

Phượng Từ Hề nâng cằm lên, ánh mắt thanh khiết lại hiện lên một tia giảo hoạt: “Cậu có mang túi mỹ phẩm không?”

Lâm Vận lắc đầu: “——” cô không thích mang theo cái này.

Phượng Từ Hề chuyển mắt nhìn Hàn Nhạc Nhạc, khẳng định: “Tôi biết cô có, cho tôi!”

Hàn Nhạc Nhạc cảnh giác nhìn Phượng Từ Hề, trực giác nói cho cô ta biết đưa ra cũng chẳng phải chuyện tốt gì: “Đồ của tao sao phải đưa cho mày?”

Cô ta khần trương giữ lấy túi của mình, sợ bị đối phương đoạt mất.

Cô ta lo lắng bồn khoản như thế cũng là chuyện rất bình thường, bởi vì trước kia Phượng Từ Hề thực sự rất xấu.

Khóe miệng Phượng Từ Hề hơi gợi lên nụ cười tà, đưa tay nâng cằm Hàn Nhạc Nhạc lên: “Hàn Nhạc Nhạc, cô sao vẫn ngu như vậy mãi thế?”

Chữ cuối cùng vừa ra, cái túi đã không biết tự bao giờ ở trên tay Phượng Từ Hề.

Đáy mắt cô hiện lên tia cười lạnh, tay phải vung lên vô cùng xinh đẹp, ngay sau đó “——” một tiếng vang lên.

“A —— vì cái gì người bị thương luôn là ông đây kia chứ?” Từ Thanh Trạch duỗi tay xoa xoa sau đầu, đáng vẻ giống như không còn luyến tiếc gì với cuộc sông này nữa rồi.

Đáy mắt Phượng Từ Hề lóe qua tia kinh ngạc, tính cảnh giác của gã đàn ông kia thật mạnh!

Cô vốn muốn đáp Dạ Lăng Mặc, không ngờ vào giây phút mấu chốt lại bị người nọ phát hiện ra.

Cuối cùng, Từ Thanh Trạch thành con dê thế tội.

Dạ Lăng Mặc xoay người nhìn về phía Phượng Từ Hề, đôi mắt đen láy không nhìn thấy đáy, khuôn mặt tuấn mỹ chẳng chút biểu tình, môi mỏng gợi cảm ním thành một đường thẳng; một câu cũng không nói.

Hơi thở quanh thân lại tựa như hồ sâu muôn trượng, lạnh buốt....

Vài giây sau, hần xách cổ áo Từ Thanh Trạch lên, tiếp tục đi về phía trước.

Nếu đã biết tên, nhất thời cũng không cần phải gấp gáp trừng phạt ngay

Hần hẳn nên nghĩ sau này nên trừng phạt Phụng Tử Hề thế nào!

“Hừ, có bệnh!” Phụng Tử Hề nhún vai, kéo Lâm Vận đi về hướng ngược lại

Đến lúc Hàn Nhạc Nhạc phản ứng lại, bóng hai người đã biến mất giữa dòng người, cô ta tức đến học máu, rống to: “Phụng —— Tử —— Hề —— này là đồ trứng thối!”

Cao Tường nhìn cô gái chả có chút hình tượng nào kia, khoe miệng giật giật, đại tiểu thư tốt đẹp chạy đi đâu rồi?

——

Một giờ sau, hai người Phụng Tử Hề xuất hiện ở một tiệm cà phê.

Ánh sáng nhạt chiếu tỏa trong không gian, giống như nở rộ trên vách tường, lại làm tăng thêm vài phần yên tĩnh.

Âm nhạc ưu nhã làm người ta không tự chủ mà thả lỏng mọi mỗi một.

Không gian tản ra hương cà phê nồng đậm

Phụng Tử Hề lấy tiền từ trong túi đưa cho Lâm Vận: “Tiền cơm ở khách sạn!”

Vốn dĩ cô định đi khách sạn trả tiền cơm, tránh cho giám đốc đó lại nói cô ăn cơm chùa nhưng Lâm Vận nói cô ấy đã trả rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Quân Bì: Ông Xã Kiêu Ngạo Sủng Có Thời Hạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Muốn gặp, phải làm sao đây?

Thời gian trôi nhanh, nháy mắt đã tới buổi chiều.

Ánh mặt trời chói chang xuyên qua lớp lớp mây bạc chiếu tỏa mặt đất, âm nhạc nhẹ nhàng tựa như những tinh linh bay nhảy.

Lâm Vận ngồi đối diện Phụng Tử Hề, trong mắt cảm xúc vô cùng hỗn loạn, kích động có, kiêu ngạo có, hâm mộ có.....

Hai năm không gặp, cuộc sống của Hề Hề vẫn phong phú và tràn đầy màu sắc. Còn cô, lại vì một tên đàn ông không ra gì đứng núi này trông núi nọ mà lãng phí biết bao nhiêu thời gian.

Cô hơi hơi cúi đầu, vì bản thân nữ tình trường mà cảm thấy thật hổ thẹn.

Phụng Tử Hề nhìn thẳng vào cô, khoe miệng không kìm được hơi run run, ưu nhã nhấp một ngụm cà phê: "Đổi góc nhìn một chút thì cậu vẫn còn tương đối may mắn đấy. Nếu đợi đến khi kết hôn rồi mới thấy rõ bộ mặt của hần mới càng khổ sở!"

Phụng Tử Hề không biết phải an ủi Lâm Vận như thế nào, nhưng cô cảm thấy đối với cái loại đàn ông xấu xa như Cao Tường càng sớm cắt đứt lại càng tốt.

Cô không hi vọng Lâm Vận lại trở thành Liễu Duyệt thứ hai.

Lâm Vận cúi đầu trầm tư, cảm thấy lời này rất có đạo lý, vài phút sau, ngẩng đầu nhìn Phụng Tử Hề, trên mặt đã không còn sầu lo cùng thương tâm, ngược lại nở rộ nụ cười thanh xuân, mắt tràn ngập cảm kích: “Hề Hề, cậu nói rất đúng, đau dài không bằng đau ngắn, ở bên cái hạng đàn ông đó chỉ tổ làm lãng phí thời gian mà thôi!”

Đáy mắt Phụng Tử Hề hiện lên một tia tán thưởng, nếu Lâm Vận cứ đâm đầu vào ngõ cụt không chịu ra thì cô cũng sẽ không chút do dự vứt luôn cô bạn này ra sau đầu.

Bởi vì, cô vốn dĩ chẳng phải nguyên chủ, hơn nữa đã hai năm không gặp ai mà biết cô ấy đã trải qua những gì.

"Ân, đúng vậy đấy! Thế giới này lớn như vậy, muốn gặp nhiều thì phải đi!" Phụng Tử Hề khẽ vuốt cằm, trên mặt nở nụ cười rạng rỡ như hoa nở rộ thấp sáng khắp chốn.

Lâm Vận ngơ ngác nhìn Phụng Tử Hề, trái tim cứ bang bang nhảy, tựa như lúc nào cũng có thể nhảy ra vậy.

Đẹp!

Quá đẹp!

So với tiên nữ trên TV còn đẹp hơn nữa kìa!

Vô số ánh mắt hướng đến bên này khiến khoe miệng Phụng Tử Hề giật giật, tùy ý thu lại nụ cười bên môi, đuổi đuổi người: "Phục vụ, tính tiền!"

Lâm Vận đã lấy lại được hồn phách thất lạc vội vã lấy túi tiền ra, trừng mắt nhìn Phụng Tử Hề: "Lần này để tớ mời, cậu không thể tranh với tớ đâu đấy!"

Tiền com khách sạn, Hề Hề đã trả cho cô, còn uy hiếp nếu cô không lấy liền cắt đứt quan hệ nữa chứ!

Mí mắt Phụng Tử Hề giật giật, bất đắc dĩ buông tay: "_____". Nhân gia nhiều tiền, cô cũng chẳng còn cách nào cả!

Lâm Vận thấy Phụng Tử Hề không tranh trả tiền với mình nhẹ nhàng thở ra một hơi, trên mặt lộ ra ý cười. Nhưng ngay sau đó, không biết nghĩ đến cái gì, nhảy mất lại úy khuất nhìn cô gái đối diện: "Hề Hề, sau này nếu muốn gặp cậu thì phải làm sao đây?"

Mất liên hệ là một chuyện!

Biết rõ Hề Hề ở đâu mà không thể gặp lại là chuyện khác!

Phụng Tử Hề không biết Lâm Vận muốn làm gì nữa. Thời cao trung, hai người tuy là bạn bè cực thân chẳng dẫu nhau chuyện gì, nhưng đã hai năm không gặp, tình cảm chắc cũng đã phai nhạt ít nhiều.

Nhưng, nhìn trước mắt xem, hình như so với trước đây Lâm Vận lại càng thích cô hơn thì phải.

Chẳng lẽ đây chính là mị lực cá nhân sao? Phụng Tử Hề tự luyến sờ sờ khuôn mặt mình.

Hơn nửa giờ sau, Lâm Vận phải năn nỉ mãi Phụng Tử Hề mới đồng ý đưa cô về Phụng gia.

Ánh nắng chiều rực rỡ, mỹ lệ nhiều màu, giống như một bức tranh không gì sánh kịp.

Phụng Tử Hề vừa mới bước vào cửa nhà, giọng Phụng Kim Hải đã như sấm sét vang lên: "Nghịch nữ, mày còn biết đường về?"

Lâm Vận bị giọng hét bất ngờ làm giật nảy mình, theo phản xạ vồn chốn sau lưng Phụng Tử Hề, từ sau lưng cô mà lộ ra nửa cái đầu, ngơ ngác nhìn người đàn ông trung niên kia.

Dáng người cao 1m75, mặt chữ điền, mày đen gọn gàng, ánh mắt hung hãn, đầu lại hơi trọc một chút.

Hai năm không gặp, chú Phụng thay đổi nhiều quá!

Phụng Tử Hề giống như không nghe được tiếng hét của hắn, dáng vẻ vẫn bình tĩnh nhẹ nhàng, đưa gói thuốc cho người làm: "Cất nó cẩn thận chút!"

"Dạ, tiểu thư!" Người làm cung kính đứng bên, đưa tay nhận lấy gói thuốc.

Khoe miệng Lâm Vận giật giật: "_____ " Hề Hề, đây là cha của cậu đó!

Dáng vẻ Phụng Tử Hề vẫn trấn định không đổi đã kích thích Phụng Kim Hải, mặt hắn tối sầm, chửi ầm lên: "Nghịch nữ, cả ngày không chịu ở nhà, có phải lại lêu lổng bên ngoài không?"

— — — — — lời nói ngoài lề — — — — —

Lời tác giả: Mọi người đoán xem nam chủ sau khi tra được thân phận nữ chủ sẽ làm gì nào?

Bạn đang đọc truyện *Vương Bài Quân Bì: Ông Xã Kiêu Ngạo Sùng Có Thời Hạn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

